

သီလနှင့် လူမှုကွန်ယက်

(သီလကဏ္ဍ)

မေတ္တာစာအုပ် အစုအဝေး

၁၃၇၉ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့် (၂၀၁၇) ခုနှစ်၊
နိုဝင်ဘာလ(၃)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့

အရိယဓမ္မသမဂ္ဂဝင်များ ဖတ်ရှုလေ့လာ သိမ်းဆည်းရန်
အတွက်သာ ပုံနှိပ်ပါသည်။

ဤစာမူသည် 'အရိယဓမ္မသမဂ္ဂ' ပိုင် စာမူဖြစ်သည်။

ဤစာမူကို မည်သူမဆို ကူးယူဖတ်ရှုလေ့လာ
နိုင်ပါသည်။

မာတိကာ		
စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	မိတ်ဆက်နိဒါန်း	၅
၂။	ရှေ့ နောက်ဘဝနဲ့ ကျင့်တာ တရားမဟုတ်	၁၁
၃။	ကိုယ်ကကျင့်တာ ခိုင်းလို့ကျင့်တာ ဘာထူးလဲ	၁၂
၄။	ကိုယ့်သီလကို ဘာနဲ့ စောင့်မလဲ	၁၅
၅။	သီလကို အထပ်ထပ်ဖြည့်မှ သမာဓိတည်	၁၆
၆။	သီလဆိုတာ အကျင့်ရဲ့ နာမည် မဟုတ်	၁၆
၇။	အမြော်အကြောက်နဲ့ ဆောက်တည်တာ သီလမဟုတ်	၁၇
၈။	လူဆိုတာ ပစ္စည်းဥစ္စာအာဏာနဲ့ ရပ်တည်ရမှာမဟုတ်	၁၈
၉။	သူများက ကိုယ့်ကို ကြည့်တာ အမှု	၁၉
၁၀။	သတ္တဝါနဲ့အရိယာဆိုတာ အမည်းနဲ့အဖြူ	၂၁
၁၁။	ကလေးကို သတ္တဝါလို့ မပြောရ	၂၃
၁၂။	လူလားမြောက်သူတိုင်း သတ္တဝါဖြစ်	၂၄
၁၃။	လူရှိသမျှ သီလရှိနေရမယ်	၂၅
၁၄။	လူမှာ သီလသာ မရှိတော့ရင် ဖော့တုံးလိုပဲ	၂၆
၁၅။	သမာဓိကို အထပ်ထပ်ဖြည့်မှ ပညာဖြစ်	၂၇
၁၆။	လူရဲ့ အရည်အသွေးဟာ သီလပဲ	၃၀
၁၇။	ပုတီးစိပ်တာဟာ သီလပျက်	၃၁
၁၈။	သီလ ခဏခဏ ခံယူနေရတာ ရှက်စရာ	၃၅
၁၉။	ရှေ့နောက်ဘဝဆိုတဲ့ ငုတ်တိုင် မမြဲလို့ သီလမမြဲ	၃၆
၂၀။	ရှေ့နောက်ဘဝ ပြုတ်တာဟာ တရားရတာ မဟုတ်	၃၇
၂၁။	ပထမရှောင်ကြဉ်စရာက သတ်ခိုးလိမ်ကျူးမှု	၃၉
၂၂။	ဒုတိယရှောင်ကြဉ်စရာက ကာမကုသိုလ်	၄၀

၂၃။	တတိယရောင်ကြည်စရာက ရူပကုသိုလ်	၄၁
၂၄။	စတုတ္ထရောင်ကြည်စရာက အရူပကုသိုလ်	၄၁
၂၅။	လမ်းမဟုတ်တဲ့လမ်းဖြစ်လို့ရောင်	၄၅
၂၆။	ရှေ့နောက်ဘဝ ဖြုတ်ပြီး တရားကျင့်မှ အမှန်	၄၅

တို့တွေသိဖို့

‘ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာမှ နောထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာသို့ မပြောင်းရ’ ဆိုတဲ့ ပညတ်ချက် စည်းကမ်းဥပဒေ တစ်စုံတစ်ရာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာသိတမ္မပိဋကဟာ လွတ်လပ်လိုသူတိုင်း၊ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်း သုံးနိုင်တဲ့ ပိဋကပဲ။ ထေရဝါဒက ဖော်ထုတ်ထားတဲ့ ပိဋက မဟုတ်ဘူး။ ထေရဝါဒပိုင်လည်း မဟုတ်ဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာသိတမ္မက အရိယဓမ္မ ညွှန်ပြချက် ဒေသနာပဲ။ ပညတ်ချက်အာဏာ မဟုတ်ဘူး။ ဒေသနာတိုင်းဟာ အာဏာရှင် , ဥစ္စာရှင်, ပညာရှင် အစစ ဖိစီးမှုတွေက လွတ်လပ်ဖို့ အကျင့်အကြံပြု ချက်တွေချည်းပဲ။ ဒါတွေကို အာဏာရှင် တစ်ပိုင်းအဖွဲ့အစည်း (ခ) ဝန်ရှိ လက်အောက်ရောက်ရင် အသက်ဝင်လှုပ်ရှား မရတော့တဲ့ သမိုင်းသက်သေကို ဖျောက်လိုမရဘူး။

သူတို့လက်အောက်မှာ ဘုံသုံးပါးဝင် ကံလေးမျိုးက လွတ်လပ်ပြီး နေနိုင်သူ တစ်ယောက်တစ်လေမျှ ပြစ်ရာမရှိဘူး။ ဒါတွေကို နှလုံးနာ ပြနိုင်သူတောင် လုံးလုံး မရှိဘူး။

အဲဒီလိုသူတွေက ‘မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ’လို့ ပြောတာဟာ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ရှိဗွတ်ထဲက သူတွေရဲ့ ဂုဏ်ပြုသံ အစစ်ပဲ။

မိတ်ဆက်နိဒါန်း

ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏနဲ့ ပရိသတ်ကို ရှေးဦးစွာ မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါတယ်။ ပရိသတ်များအနေနဲ့ ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မမှန်ကန်တဲ့ အသိပေးချက်ရထားလို့ ခေါင်းထဲမှာ သိချင်နေတာတွေ သိစရာတွေလည်း ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏနဲ့ ပရိသတ်ကို မိတ်ဆက်ပေးရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏနဲ့ စပ်လို့ သိချင်စရာတွေက “ဓမ္မဝိဟာရီ”ဆိုတာဘာလဲ၊ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ၊ ဘယ်တုန်းက တရားသိမြင်တယ်လို့ ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့တာလဲ၊ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘာတွေလုပ်လို့ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာတွေကို မေးချင်မြန်းချင် သိချင်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါတွေကိုပဲ ပရိသတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“ဓမ္မဝိဟာရီ” ဆိုတာ အရိုးရှင်းဆုံးပြောရင် “တရားနဲ့ပဲနေသူ” လို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ “တရား”ဆိုတာတွေက မတရားတာ မမျှတတာတွေရဲ့ပြောင်းပြန် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေမှန်သမျှဟာ တရားတာ မျှတတာတွေပါပဲ။ အဲဒီ“တရား”ဆိုတာ ရှောင်ကြဉ်စရာ ဒုစရိုက်=မကောင်းမွန်တဲ့အကျင့်ဆိုးတွေကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး ဆောင်စရာ သုစရိုက်=ကောင်းမွန်တဲ့အကျင့် မျှတတဲ့အကျင့်တွေကို ဆောင်နေတာပါပဲ။

ရှောင်ကြဉ်စရာ မကောင်းမွန်တဲ့အကျင့်ဆိုးတွေဆိုတာက ကံသင်္ခါရတရားတွေပဲ။ ဆောင်စရာ ကောင်းမွန်တဲ့အကျင့် မျှတတဲ့အကျင့်တွေဆိုတာက အဲဒီ ကံသင်္ခါရတရားတွေကို ရှောင်ကြဉ်လို့ဖြစ်တဲ့ ဝိသင်္ခါရတရားတွေပဲ။ ဒီတော့ ကံသင်္ခါရတရားတွေဟာ မတရားတာ မမျှတတာတွေဘဲ။ မတရားတာ မမျှတတာတွေဖြစ်လို့ အဲဒီ ကံသင်္ခါရတရားတွေကို လူရှောင်ကြဉ်ရတာပဲ။ လူရှောင်ကြဉ်ရမှာတွေကို မရှောင်ကြဉ်ရင် လူ့အသိုင်းအဝိုင်း လူ့အဖွဲ့အစည်း လူသားလောကကြီး တစ်ခုလုံး ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှု မဖြစ်ဘူး။

ရှောင်ကြဉ်စရာတွေကို ရှောင်ကြဉ်ရုံလေးမျှနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ လူဆောင်စရာ ကောင်းမွန်တဲ့အကျင့် မျှတတဲ့အကျင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိသင်္ခါရတရားတွေကိုလည်း ဆောင်ပါမှ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း လူ့အဖွဲ့အစည်း လူသားလောကကြီးဟာ ငြိမ်းချမ်းသာယာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်လာဖို့ ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏက ရှေ့သွား ခေါင်းဆောင် စံပြပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်နဲ့ မတရားတာ မမျှတတာတွေကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး တရားတာ မျှတတာတွေကို ဆောင်ပြီး နေပြသူဖြစ်လို့ **“ဓမ္မဝိဟာရီ”** လို့ခေါ်ပါတယ်။

ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော်ကို ကောဇာနှစ် (၁၃၀၀) ပြည့်နှစ်၊ နယုန်လဆန်း (၃) ရက်၊ ခရစ်နှစ် (၁၉၃၈) ခုနှစ်၊ မေလ (၃၁) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့မှာ အရှေ့တောင်အာရှ၊ အာစီယံဒေသတွင်းနိုင်ငံ၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့နယ်၊ ခေါင်းကွဲကျေးရွာနေ ဦးမြဒင်+ဒေါ်လှဒွန်းတို့မှ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။

(၁၉၄၃) ခုနှစ်မှ (၁၉၅၂)ခုနှစ်ထိ ဆရာတော် အသက်(၅)နှစ်သား အရွယ်မှ (၁၄)နှစ်သား အရွယ်ထိ ကျောင်းသားဘဝဖြင့် နန္ဒာရာမရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးပညာထံ မှာ ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာကို သင်ကြားဆည်းပူးခဲ့ပါတယ်။

ကောဇာနှစ် (၁၃၁၄)ခုနှစ် နယုန်လကွယ်နေ့၊ ခရစ်နှစ် (၁၉၅၂) ခုနှစ် ဇွန်လ မှာ နန္ဒာရာမရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးပညာကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုပြီး ရှင်သာမဏေဘဝအဖြစ် ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်မှာပဲ မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ မန္တလေးခရိုင်၊ မန္တလေးမြို့ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်သို့ စာပေပရိယတ္တိ သင်ကြားဆည်းပူးရန် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင် ခဲ့ပါတယ်။

ကောဇာနှစ် (၁၃၂၀) ခုနှစ် နယုန်လဆန်း (၃)ရက်၊ ခရစ်နှစ် (၁၉၅၈)ခုနှစ် မေလ(၂၀)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့မှာ နန္ဒာရာမရွာဦးကျောင်း ဆရာတော် ဦးပညာကို ဥပဇ္ဈာယ် ပြု၍ ရဟန်းဘဝအဖြစ် ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

(၁၉၅၂)ခုနှစ်မှ (၁၉၆၂)ခုနှစ်ထိ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်၌ နေထိုင် သီတင်းသုံးကာ ဆရာတော် သက်တော်(၂၅)နှစ်ထိ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်စာချနာယက ဆရာတော်များ၊ မိုးကောင်းကျောင်းတိုက် ဒေးဝန်းဆရာတော် ဦးဇောတိကာဘိဝံသ၊ ဝေယံဘုံသာကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဦးကလျာဏဘိဝံသ၊ တောင်သမန်ကျောင်းတိုက်

ဆရာတော် ဦးကေသဝါဘိဝံသတို့ထံ ငယ်လတ်ကြီး၊ စာချတန်း စာပေပရိယတ္တိများကို သင်ကြားဆည်းပူးခဲ့ပါတယ်။

(၁၉၆၂) ခုနှစ်မှ (၁၉၆၇) ခုနှစ်ထိ ဆရာတော် သက်တော်(၂၅)နှစ် ရဟန်း (၅)ဝါရပြီးမှာ မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပခုက္ကူခရိုင်၊ ရေစကြိုမြို့နယ်၊ ရှင်မတောင်အရပ် တောရကျောင်းသို့ တောထွက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့နယ်၊ ခေါင်းကွဲကျေးရွာအနီး အရွက်မကြွေတောရကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပါတယ်။ နောက် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ စစ်ကိုင်းမြို့နယ်၊ မင်းကွန်းတောင်ရိုး စံတော်မူတောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ တောရကျောင်းမှာပဲ သီတင်းသုံးနေထိုင်ကာ ပဋိပတ္တိအလုပ်ကို အားထုတ်နေခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနေရင်း တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်မှာ ငြိမ်းချမ်းနေလို့ ကိုယ်ရထားတဲ့ တရားကို ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်မိပြီး ကိုယ်ရတဲ့ ကိုယ်တွေ့တရားဟာ တကယ် တရားဟုတ် မဟုတ်၊ သူများတွေ တရားပြရိပ်သာကြီးငယ် တည်ထောင်ပြီး တရားပြနေကြသူတွေ ရထားတဲ့တရားနှင့် တူမတူ နှိုင်းယှဉ်ပြီး တိုက်စစ်ကြည့်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာလို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တရားရတယ်လို့ ထင်ရှားကျော်ကြားကြတဲ့ ဆရာတော်တွေထံချဉ်းကပ်ပြီး တရားတိုက် စစ်ဆေးကြည့်တာလည်း လုပ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလို တိုက်စစ်ဆေးကြည့်ရာမှာလည်း ရည်ရွယ်ချက်(၃)ချက်ထားပြီး မေးမြန်း လျှောက်ထားခဲ့တယ်။

- (၁) အချက်က - “တရားလုပ်ငန်းရဲ့ ပန်းတိုင် ဘာဖြစ်တယ်” ဆိုတာသိရတဲ့ အထိ ပေါ်ဖို့ မေးမြန်းစစ်ဆေးလျှောက်ထားမယ်။
- (၂) အချက်က - “အဲဒီဆရာတော်တွေရဲ့ဟောပြောချက်တွေဟာ ဗုဒ္ဓဟောပြော ချက်ဒေသနာအစဉ်နဲ့ကွာဟနေလျှင် ဘာကြောင့်ကွာဟနေသလဲ” သိအောင်မေးမြန်း စစ်ဆေးလျှောက်ထားမယ်။
- (၃) အချက်က - “ရလဒ်တွေဟာ လောကလူသားလူအဖွဲ့အစည်းအနေနဲ့ ဘယ်လို အသုံးကျသလဲ” ဆိုတာ သိအောင်မေးမြန်း စစ်ဆေးလျှောက်ထား မယ်လို့ ရည်ရွယ်ချက်ထားပြီး “တရားရနေကြတယ်လို့ ထင်ရှား

ကျော်ကြားကြတဲ့ဆရာတော်” တွေထံ ချဉ်းကပ်မေးမြန်းခဲ့တယ်။

အဲဒီအချက်(၃)ချက်မှာ တစ်ချက်ဖြစ်စေ၊ နှစ်ချက်ဖြစ်စေ ချွတ်ယွင်းနေတာတွေရင် အဲဒီတရားကို ဆက်မလုပ်ဘူးလို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ တရားလုပ်ငန်းရဲ့ ပန်းတိုင် မဖော်နိုင်ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီပန်းတိုင်ဟာ ဗုဒ္ဓဟောပြောချက်ဒေသနာအစဉ်နဲ့ ဆန့်ကျင်နေရင် ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်တွေ့မျက်မှောက်ဘဝမှာ ဘာမှ အသုံးချမရဘူးဆိုရင်ဖြစ်ဖြစ် မလိုလားလို့ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ရခြင်းဖြစ်တယ်။

ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ချဉ်းကပ်ပြီးမေးမြန်းခံရတဲ့ ဆရာတော်တွေကတော့ စစ်ကိုင်း ပရတ္တမဆရာတော်၊ ဉာဏစာဂီ ဆရာတော်၊ မိုးကုတ် ဆရာတော်၊ ကျောက်သင်္ဘော ဆရာတော်၊ ဝေဘူဆရာတော်၊ သဲအင်းဂူဆရာတော်၊ သန်လျင်တောရ ဆရာတော်၊ တောင်တွင်းကြီးဆရာတော်ရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကြောင်ပန်းတောရ ဆရာတော်တွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆရာတော်တွေရထားလို့ ဟောပြောတဲ့တရားတွေကို တိုက်စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုတိုက်စစ်ဆေးကြည့်တာလုပ်တော့ **“သူတို့တွေရနေကြတာဟာလည်း တရားမဟုတ်သလို ကိုယ်ရနေတာဟာလည်း တရားမဟုတ်ဘူး”**ဆိုတာ သိခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဆရာတော်ဟာ “သူများတွေရနေကြတာဟာလည်း တရားမဟုတ်သလို ကိုယ်ရနေတာဟာလည်း တရားမဟုတ်ဘူး”ဆိုတာ သိခွင့်ရသွားတော့ **“တရားဆိုတာ ဘာလဲ”** သိဖို့ သံဃာတော်တွေထံ ချဉ်းကပ်မေးမြန်းခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်ဆုံးမေးစရာတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒါကတော့ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဟောပြောချက်တွေဆီ ပြန်ချဉ်းကပ်ပြီး ဗုဒ္ဓဟောပြောချက်တွေကို ဆက်စပ်ကြည့်ဖို့ပဲလို့ စိတ်ကူးရခဲ့တယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏဟာ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ မေးတာအတွက် အဖြေသိနိုင်လောက်ပြီ ထင်ပါတယ်။

(၁၉၆၇)ခုနှစ် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့နယ်၊ ခေါင်းကွဲကျေးရွာ အနီး၊ အရွက်မကြွေတာရကျောင်းမှာ အရိယသစ္စာတရားကို ဖော်ထုတ်သိမြင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်လို့ ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့တာကြောင့် ဓမ္မဝိဟာရီဆရာတော် ဦးဉာဏဟာ ဘယ်တုန်းက တရားသိမြင်ခဲ့ပါတယ်လို့ ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့တာလဲ မေးတာအတွက်လည်း အဖြေသိနိုင်လောက်ပါပြီ။

(၁၉၅၈)ခုနှစ် မေလ (၂၀)ရက်မှ (၁၉၈၃) ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ (၉)ရက်နေ့ထိ ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏဟာ အဝါရောင်ဝတ် ထေရဝါဒထဲမှာ ရဟန်းဝါ(၂၅)ဝါထိ

နေထိုင်ခဲ့ပြီး မိုးပြာရောင်ဝတ်ကာ ဓမ္မဝိဟာရီအဖြစ်ဖြင့် ယနေ့အချိန်အထိ ဗုဒ္ဓဟောပြောချက် အရိယသစ္စာတရားတွေနဲ့ စပ်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကိုပဲ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဟောပြော ရေးသားတာတွေကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် မလျှော့သောဖွဲ့နဲ့ အားထုတ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏရဲ့ ဟောပြောချက်အသံဖိုင် တရားပုဒ်ပေါင်း(၁၀၀၀)ကျော်ထိ ရှိပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်သိမြင်တဲ့ဒဿနဖြင့် ရေးသားပြီး စာအုပ်ပေါင်း(၆၀)ကျော် စာမျက်နှာပေါင်း (၁၁၅၀၀)ကျော်ထိ ရှိနေပါပြီ။

နောက် ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏဟာ “**လူမှုအသိုင်းအဝိုင်း လူ့အဖွဲ့အစည်း လူသားလောကကြီး အကျိုးစီးပွားဖြစ်ကာ ငြိမ်းချမ်းသာယာဖြစ်ဖို့ ဗုဒ္ဓဟောပြောချက် အရိယသစ္စာတရားတွေနဲ့စပ်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုပဲ ဟောပြောရေးသားတာကြောင့်**” ယခင် စစ်အစိုးရလက်ထက်က ပုဒ်မတွေအမျိုးမျိုးတပ်ပြီး (၁၉၈၃)ခုနှစ်မှာ ထောင်ဒဏ်(၅)နှစ်၊ (၁၉၉၁) ခုနှစ်မှာ ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်၊ (၂၀၁၀) ခုနှစ်မှာ ထောင်ဒဏ် (၂၀)နှစ် မတရားအချခံရတာအပြင် ဆရာတော်ရဲ့ ဒကာ ဒကာမ ဂေါပကတွေထံမှ အလှူငွေ သိန်း(၂၀၀)ကျော်၊ ရန်ကုန်မြောက်ဥက္ကလာပ မိုးပြာခြံ၊ ပဲခူး(၁၀)မိုင်ကုန်း အရိယဥယျာဉ်ခြံ၊ မန္တလေးရန်ကင်းတောင်ခြေ မိုးပြာခြံတို့ကိုပါ သိမ်းဆည်း ချိတ်ပိတ်ထားတာ ခံနေရပါတယ်။

ဒါတွေကတော့ ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏဟာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘာတွေလုပ်လို့ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မေးတာအတွက် အဖြေကိုအကျဉ်းချုပ်ပြီး ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ အကျယ်သိလိုပါက ဓမ္မဝိဟာရီဆရာတော်ရဲ့ ဟောပြောရေး သားချက်တွေကို [www. ariya thitsa.org](http://www.ariya.thitsa.org) /www. ariyathit sa.eu.pn မှာ လေ့လာဆည်းပူး မှတ်သားနိုင်ကြစေရန် ပရိသတ်ကို မိတ်ဆက်ပေးတဲ့အနေနဲ့ အသိပေးလိုက်ပါတယ်။

အရိယသစ္စာ သာသနာ ရောင်ဝါနေသို့ထွန်းပါစေ။

(စီစဉ်တင်ပြသူ)

ဉာဏသာဝက

ပစ္စုပ္ပန်ကမ္မဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မဝိဟာရီ ဆရာတော် ဦးဉာဏ၏ ဟောပြောချက်များကို “သီလနှင့်လူမှုကွန်ယက်” အမည်ဖြင့် နောင်လာ နောက်သား လူသားမျိုးဆက်သစ်တွေ လူ့အမှန်တရားဖြစ်တဲ့ အရိယသစ္စာကို အမှန်အတိုင်း ဖတ်ရှုလေ့လာကြပြီး သိရှိနိုင်ကြဖို့ ရန်အတွက် ပစ္စုပ္ပန်ကမ္မဝါဒီ ဓမ္မဝိဟာရီဆရာတော်၏တပည့် ဘဒ္ဒန္တဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ (ငါးဘွဲ့ရ ဓမ္မာစရိယ၊ ဝိသိဋ္ဌပါကဋ)က တည်းဖြတ်ပြီး မှတ်တမ်းတင် ပေးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကတော့ လူ့အမှန်တရားဖြစ်တဲ့ အရိယသစ္စာကို သိရှိနားလည်ကြပြီး လူ့အမှန်တရားမှ သွေဖည်နေကြတဲ့ လူသား လောကကြီးကို အစဉ်စောင့်ရှောက် တည့်မတ်ပေးနိုင်ကြဖို့ပါပဲ။

(မှတ်တမ်းတင်သူ)

ဘဒ္ဒန္တ ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ
ပရိယတ္တိ သာသနဟိတ(သကျသီဟ) ဓမ္မာစရိယ
စေတီယင်္ဂဏ ပရိယတ္တိ ဓမ္မာစရိယ၊ ဂဏဝါစက
ပရိယတ္တိ သဒ္ဓမ္မပါလ ဓမ္မာစရိယ
သုဓမ္မာပရိယတ္တိ ဓမ္မာစရိယ၊ ဝိသိဋ္ဌပါကဋ
အစိုးရသာသနဓဇ ဓမ္မာစရိယ
မဟာဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတ
ကျောင်းအုပ် ဆရာတော်(ဟောင်း)
ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး သင်တန်းကျောင်း
မြစ်ကြီးနားမြို့၊ ကချင်ပြည်နယ်။

မဝင့်ဝါ (ရန်ကုန်)ကိုယ်တိုင်လက်နဲ့စနိုး(ရန်ကုန်) ကိုမျိုးမင်းထွဋ်
ကိုဝင်းမြင့်မောင်(ပဲခူး)တို့ကို ပြောပြသော သီလကထာ= သီလနှင့်စင်
သောစကား။

ရှေ့ နောက်ဘဝနဲ့ ကျင့်တာ တရားမဟုတ်

ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝကို ဖြုတ်ရတာကိုက အဲဒီ မသတ်တာဟာ ရှေ့ဘဝ
နောက်ဘဝကို အကြောင်းခံပြီး မသတ်တာ ဖြစ်မှာစိုးရိမ်လို့ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ
ဖြုတ်ရတာက အဲဒီတော့ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝကို မခံယူရုံနဲ့တော့လည်း တရားလို့
ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ တုန်းဆိုရင် သူက အမြင်ပဲဖြစ်တယ်၊ ရှေ့ဘဝ
နောက်ဘဝတော့ မခံယူဘူး၊ ဘာမှလည်း မကျင့်ဘူးဆိုရင် ဘာရမှာတုန်းက။

တကယ်အတိုင်းကတော့ ငါတို့ ဒီအရိယတရားကို ရလာတယ် ဆိုတာက
ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာနဲ့ ရလာတယ်ဆိုတာ ငါတို့က တရားကျင့်
နေတာကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ငါတို့က သီလတွေကို ကျင့်နေတဲ့သူဖြစ်တယ်၊
အရင်တုန်းကတော့ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝနဲ့ ကျင့်မှာပေါ့ကွာ။

အဲဒီရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ ဖြုတ်ပစ်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ငါတို့ကျင့်တာက
ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ မပါတော့ဘဲနဲ့ ကျင့်တာဖြစ်သွားပြီ ဆိုတဲ့အခါကျတော့
ကိုယ်ပိုင်တရား ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ အရင်က ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝနဲ့ တရားကျင့်တော့
အဲဒီကျင့်တဲ့တရားက ကိုယ်ကျင့်တာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ ကိုယ်ကျင့်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရှေ့ဘဝ
နောက်ဘဝကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း သို့မဟုတ် မက်မောခြင်းနဲ့ ကျင့်နေတာ ဖြစ်တယ်။

၊ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝနဲ့ ကြောက်ရွံ့အောင် မက်မောအောင် ဘယ်သူသင်ပြပေး
တာတုန်းဆိုရင် ဘာသာတရားက သင်ပြပေးတာပဲ၊ ဘာသာတရားက သင်ပြပေးတာ
ဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ်သိတာလားဆိုရင် ကိုယ်သိတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အသိနဲ့
တရားကိုကျင့်တာ မဟုတ်ဘဲ ဘာသာတရားက အကျင့်ခိုင်းလို့ တရားကျင့်ရတာ

ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်ကျင့်တဲ့ အကျင့်သီလ ဖြစ်တဲ့ဟာက ကိုယ့်အကျင့်သီလ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် လူကြီးကနေပြီးတော့ ကလေးကို ဒါမလုပ်နဲ့ လုပ်ရင်တော့ မင်းကို ရိုက်မယ်၊ လုပ်ရင်တော့ မင်းကို ငါဆူပေးမယ့်ဟာ မပေးဘူး အစရှိသဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ထားတာမျိုး ရှိတယ်မဟုတ်လား။

အဲဒီလိုဆိုတော့ လူကြီးက အလုပ်ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာမျိုး၊ မလုပ်ခိုင်းလို့ မလုပ်ရတာမျိုး ဆိုတာဟာ သူများက ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာ၊ မလုပ်ရတာ ဖြစ်နေတယ်။ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ အမြော်အကြောက်နဲ့ တရားကျင့်တာဟာလည်း ဒီလိုပဲပေါ့။

အခု ကိုယ်က ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝနဲ့ တရားကျင့်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကျင့်တာသာ ကိုယ့်ကျင့်တာ၊ အဲဒီတရားသာ ကိုယ့်တရားဖြစ်သွားတာ၊ တရားဆိုတာ **‘သီလ’**ပါပဲ။ အဲဒီသီလကို ကျင့်တာဟာ ကိုယ်က ကျင့်တာဖြစ်တယ်။ ဘာသာတရားက အကျင့်ခိုင်းလို့ ကျင့်တာ မဟုတ်ဘူး။

ကိုယ်ကကျင့်တာ ခိုင်းလို့ကျင့်တာ ဘာထူးလဲ

ကိုယ်ကကျင့်တာနဲ့ သူများအကျင့်ခိုင်းလို့ ကျင့်တာ ဘာထူးလဲဆိုတာကျတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သိလိုက်စမ်းပါ။ သူများကခိုင်းလို့ လုပ်ရတာက ကိုယ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်တာကသာ ကိုယ်လုပ်တာ၊ သူများခိုင်းလို့ လုပ်တာဆိုရင် အဲဒီ အလုပ်ကနေပြီးတော့ အသိမထွက်ဘူး။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်တာဆိုရင်တော့ ဘာလုပ်လုပ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ရင် အသိထွက်တယ်။ ဥပမာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ရင် အသိထွက်တယ်ဆိုတာဟာ ကားမောင်းသင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကားမောင်း သင်တာ၊ ကားမောင်းတဲ့ အတတ်ပညာတွေ သူ့ဟာသူထွက်လာလိမ့်မယ်၊ အသိတွေထွက်လာမယ်၊ သီလဟာ တကယ်တော့ သီလအတိုင်း ငုတ်တုတ်နေရင် ကိုယ်လုပ်တာ မဟုတ်လို့ဘဲ၊ သီလတော့ ကျင့်တယ်၊ ကျင့်တဲ့သီလက ငုတ်တုတ်ပဲ ကျင့်တဲ့သီလကနေ ဘာမှ အသိမထွက် လာဘူးဆိုရင် အဲဒါ သီလ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်အလုပ်မဆို လုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ အသိထွက်ရတာပါပဲ။

ဥပမာ- လက်သမားထဲ လိုက်တယ်၊ အမေကထည့်လို့ လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေကထည့်လို့ လိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမကထည့်လို့ လိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်စိတ်နဲ့ကိုယ့်ကိုယ် လက်သမားထဲလိုက်တာ၊ လက်သမားလုပ်ရင် ဆရာကနေ ဒါကို ဖြတ်လိုက်ဆို ဖြတ်မှာပေါ့၊ ဒါချောလိုက်ဆို ချောမှာပေါ့၊ ဖောက်လိုက်ဆို ဖောက်မှာပေါ့၊ ဒါ လက်သမား တပည့်၊ စလိုက်တဲ့တပည့်ပဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကိုယ့်စိတ်နဲ့ လုပ်တဲ့လက်သမားဟာ ငါ ဖောက်တဲ့ ချောတဲ့ ဖြတ်တဲ့ဟာကို ဘယ်နေရာမှာ သုံးတယ်၊ ဘယ်လို သုံးတယ်ဆိုတဲ့အသိဟာ သိသိလာမှာ ဖြစ်တယ်။

ကြာလာတော့ အိမ်တစ်ဆောင်မက၊ နှစ်ဆောင်မက ဆောက်လာတော့ များလာတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အသိဖြစ်လာပြီ၊ ဘယ်ဟာကို ဖြတ်ရမှာ၊ ဖောက်ရမှာ၊ ချောရမှာဆိုတာ သိလာပြီ၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူ အိမ်ဆောက်တတ်တဲ့ အသိတွေ ထွက်လာမှာ ဖြစ်တယ်။

ဘယ်နေရာအတွက် ဘာလုပ်ဆိုတာ အသေးစိတ် သူ သင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့လုပ်ရင်းနဲ့ သူ့မှာ သိလာတာ ဖြစ်တယ်၊ အေး လက်သမား၊ ပန်းရံသမား လုပ်ရင် အဲဒီလို သိလာသလို သီလကို ကိုယ်တိုင်က ဆောက်တည်ရင်လည်း သိလာပါတယ်၊ တချို့မှာ သိမလာဘူး၊ သီလဆောက်တည်တာဟာ ဆယ်နှစ်ကြာပြီ၊ အနှစ်နှစ်ဆယ် ကြာပြီ၊ အနှစ်သုံးလေးငါးဆယ်ကြာပြီ။

သီလကနေ ဘာအသိမှ သိမလာဘူးဆိုရင် ဒီသီလဟာ ကိုယ့်သီလ မဟုတ်လို့ဘဲ၊ ကိုယ့်သီလ မဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့သီလလဲလို့ မေးရင် ဘာသာရေးက ခိုင်းတဲ့သီလပဲ၊ ဘာသာရေးက ခိုင်းတဲ့သီလဟာ ကိုယ်လုပ်တဲ့ သီလမဟုတ်ဘူး၊ ခိုင်းတဲ့သူ ဘာသာရေးက ခြောက်ထားတဲ့ မင်း ဒီသီလကို ကျိုးရင် ငရဲလားမှာ၊ ငရဲကြောက်တာနဲ့ လုပ်တယ်၊ ဒီသီလကို ပြည့်မီအောင်လုပ်ရင် နတ်ပြည်ရောက်မှာလို့ မဟုတ်တဲ့ဟာတွေနဲ့ သူ့ကို ပြထားတယ်။

အဲဒီတော့ ဒီသီလကဘာဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတာကို ကိုယ်မသိဘူး၊ ဥပမာ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဟို နွားလိုပေါ့၊ နွားကို ထမ်းပိုးထဲကို ထည့်ပြီး လယ်ထွန်ခိုင်းတယ်၊ လယ်တစ်ကွက်လုံး ပြီးသွားတယ်၊ ဒီ လယ်ကြီးကို ညက်စေတော့လို့လည်း သူမသိဘူး၊

ဒီလယ်ကြီးထဲမှာ သမန်းတွေ နူးအိပြီး ကောင်းစေတော့ရယ်လို့လည်း သူမသိဘူး၊ ထမ်းပိုးထဲထည့်ပြီး မောင်းနှင်နေလို့သာ သူသွားနေတာ ဖြစ်တယ်။

ထယ်ကြီး ထွန်ကြီးကို ဆွဲခိုင်းထားလို့ ဆွဲနေတာဖြစ်ပေမယ့် ဆွဲချင်တာ မဆွဲချင်တာလည်း သူ့မှာ မရှိဘူး၊ အခုလည်း သီလဆောက်တည်ကြတာဟာ ကိုယ်ပိုင်သီလ မဆောက်တည်ကြဘူး၊ ခရစ်ယာန်တွေ သီလဆောက်တည်တယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ မျက်နှာရဖို့အတွက် ဆောက်တည်တာ၊ ဘုရားသခင် မျက်နှာရမှ သူတို့သေရင် ဘုရားသခင်က တရားစီရင်တဲ့အခါ ကောင်းကင်ဘုံကို သူတို့ရောက်မှာ၊ သူတို့ ကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်ချင်ကြတယ်။

အဲဒီတော့ သူတို့က သီလဆောက်တည်ရာမှာ စိတ်မရှိဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ လခစားသမားတွေ အလုပ်လုပ်ကြတယ်၊ သူတို့က ပိုက်ဆံရဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ သီလဆောက်တည်ကြတာတွေလည်း ငရဲက လွတ်ဖို့ရန်အတွက်ပဲ သူတို့ လိုချင်နေတယ်၊ နတ်ပြည်ရောက်ဖို့ရန်အတွက်ပဲ လိုချင်နေတယ်၊ ဒီသီလကို ဘာမှတော့ မသိဘူး၊ အဲဒီတော့ အဲဒီသီလတွေဟာ ဘာမှ အသိထူး မထွက်လာဘူးလို့ ပြောချင်ပါတယ်။

ကိုယ့်သီလကို ဘာနဲ့ စောင့်မလဲ

သီလဟာ သီလမှာတင် ရပ်တည်မနေဘူး၊ သီလကို ဆောက်တည်လိုက်ရင် ကိုယ့်သီလ တကယ်လို့များ မတော်တဆ ချွတ်ချော်ပြီး ပျက်သွားတာနဲ့ ကြိုမယ်ဆိုရင် ဝီရိယနဲ့ ငါ့သီလ ပျက်နေတာတော့ ပြင်မှပဲဆိုပြီး **ဥပ္ပန္နာနံ ပါပကာနံ**=ဖြစ်ပြီးတဲ့ အကုသိုလ်တရား သီလပျက်တရားကို၊ **ပဟာနာယ**=သီလပျက်တာကို ပြန်ပယ်နိုင်တယ်။

အမှန်ကတော့ ‘**သမာဓိ**’ ဆိုတာဟာ ဝီရိယလည်း သမာဓိ၊ သတိလည်း သမာဓိ၊ သမာဓိကလည်း သမာဓိပဲ၊ အဲဒီတော့ သီလပျက် မပျက်အပေါ် စိတ်ဝင်စားတာရယ်၊ သတိထားတာရယ်၊ လုံ့လထားတာရယ် ဒီ အချက်(၃)ချက်ကို **သမာဓိ**ခေါ်တာဆိုတော့ ဘာကို လုံ့လထားတာတုန်း၊ ဘာကို သတိထားတာတုန်း၊

ဘာကို စိတ်ဝင်စားတာတုန်းဆိုရင် ဒီသီလကို စိတ်ဝင်စားနေတာ၊ ဒီသီလအပေါ်မှာ သတိထားနေတာ၊ ဒီသီလအပေါ်မှာ လုံ့လထားနေတာတွေဟာ ကိုယ့်သီလကို သမာဓိနဲ့ စောင့်တယ်လို့ ပြောရမယ်။

သီလကို အထပ်ထပ်ဖြည့်မှ သမာဓိတည်

အခုဟာက ကိုယ့်မှာ ဘာမှ မရှိတာကြီး လူတွေမှာ သီလ ဆောက်တည်ကြ တယ်ဆိုတာ အဲဒီတော့ သီလတွေကို ပွားပါများရင် သမာဓိဖြစ်တယ်လို့သာ ပြောတာ သမာဓိက မဖြစ်ဘူး၊ သီလတွေ အထပ်ထပ် ပွားပါများရင် သမာဓိဖြစ်တယ်၊ အထူး သမာဓိရယ်လို့ ပွားရမှာ မရှိဘူး၊ အဲဒီသီလတွေကို ကိုယ်ကနေ တကယ့်ကို ကိုယ်ကသာ ဆောက်တည်ထားပါ၊ ဘာသာရေးက ဆောက်တည်ခိုင်းလို့ မိဘတွေ သားသမီးတွေ ပတ်ဝန်းကျင်တွေကနေ ဆောက်တည်ခိုင်းလို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် ဟောဒီလုပ်ငန်းမျိုးကတော့ ငါ့ဆီမှာ ရှိနေအောင် ငါလုပ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဆောက်တည်ကြည့်စမ်းပါ၊ သီလသိက္ခာတွေကို အဲဒီလို ဆောက်တည်ရင်းနဲ့ တည်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်က ပျက်ရင်လည်း ပြင်မှာဆိုတော့၊ မပျက်ဘူးဆိုလည်း မပျက်အောင် သတိထားမှာ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလို သတိထားလို့ မပျက်တော့ဘူးဆိုရင် သူဟာ အဲဒီသီလကို စိတ်ဝင်စားလာမယ်၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ဆိုရင် စိတ်ဝင်စားလာရတာပဲ၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတဲ့သူက အဲဒီအလုပ်လည်း ဘယ်တော့မှ မတတ်ဘူး၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူက အဲဒီအလုပ်ကို တတ်တာ ဖြစ်တယ်။

သီလဆိုတာ အကျင့်ရဲ့ နာမည် မဟုတ်

တတ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ကတော့ အဲဒီအလုပ်နဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့အသိတွေ ပေါက်လာတာဟာ တတ်တာပဲဖြစ်တယ်၊ အခု သီလတွေကို ဆောက်တည်ကြတာဟာ လူတွေ တော်တော်များများက မခိုးကြပါဘူး၊ မလိမ်ကြပါဘူး၊ အတော်များများ

လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို သတ်တယ်ဆိုတာ ရှားပါတယ်။ သီလတွေနဲ့ နေကြတယ်လို့ ပြောရမလိုပါဘဲ။

တစ်ကမ္ဘာလုံးတောင်မှ ပြောရမလိုပါဘဲ။ သီလမရှိတဲ့သူနဲ့ သီလရှိတဲ့သူဆိုရင် သီလရှိနေတဲ့သူက များပါတယ်လို့ ပြောရမလိုပါဘဲ။ သတ်နေတဲ့သူ၊ ခိုးနေတဲ့သူ၊ လိမ်နေတဲ့သူဆိုတာ ခပ်နည်းနည်းပါပဲ။ မသတ်၊ မခိုး၊ မလိမ်တဲ့သူတွေက များပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ သူတွေ သီလရှိသလားမေးရင် မရှိဘူးလို့ပြောရမှာဘဲ။

မသတ်မှ မသတ်ဘဲ၊ မခိုးမှ မခိုးဘဲ၊ မလိမ်မှ မလိမ်ဘဲ သီလရှိတာပေါ့လို့ ပြောရမှာဖြစ်ပေမယ့် တကယ့်သီလ မရှိဘူး၊ တကယ်တော့ သီလဆိုတဲ့စကားလုံး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်က မရွေးဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ သီလဆိုတာ အကျင့်ရဲ့နာမည် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောက်တောင်ဆိုတာရဲ့ နာမည်ပါ။

ကျောက်တောင်ကြီးတစ်လုံးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်များစွာကလည်း ဒီနေရာမှာပဲ မရွေးဘူး၊ နောက်နှစ်များစွာလည်း ဒီနေရာမှာ ရှိနေမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျောက်တောင်ကို ပါဠိလိုခေါ်တော့ ‘သေလ၊ သီလ’ ကျောက်တောင်ရဲ့ မရွေးတဲ့အဖြစ်ကို မရွေးတဲ့အဖြစ်နဲ့ တူအောင် ကိုယ့်ဆီကနေလည်း အဲဒီသီလကို မရွေးအောင် ဆောက်တည်တာမျိုး ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။

အမြော်အကြောက်နဲ့ ဆောက်တည်တာ သီလမဟုတ်

အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆောက်တည်တယ်လို့ဆိုရင် သူ့မှာ အသိထူးထွက်လာ မှာ၊ တကယ်တော့ မရွေးအောင်ဆောက်တည်တာ မရှိကြပါဘူး၊ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ လူကြီးလူကောင်းတွေ အတော်များများ သီလတွေ ပြည့်စုံနေကြတယ်လို့ ပြောရမလို ရှိတယ်။ တကယ် သီလဆောက်တည်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရပါမယ်။

သူတို့ အခြေအနေအရ မရွေးနေကြတာဘဲ ဖြစ်တယ်။ ရွေ့လောက်တဲ့ အနေအထားရောက်လာရင် သူတို့ ရွေ့ကြမှာပဲ၊ ရွေ့ကြမှာဆိုတော့ မရွေးနေတုန်းကလည်း တကယ်မရွေးတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ မခိုးနေရင် သီလလုံနေပြီလားလို့ မေးရင် မခိုးတဲ့သီလ လုံနေသလိုလို ဖြစ်ပေမယ့် မခိုးတာ မဟုတ်ဘဲ မခိုးသေးတာလို့ ဒီလို

ပြောရမှာပေါ့။

တကယ် ခိုးရလောက်တဲ့အနေအထား မရောက်သေးတဲ့အတွက် မခိုးသေးတာ၊ မလိမ်ဘူးလို့ ဆိုရင်လည်း တကယ်မလိမ်တာ မဟုတ်ဘဲ မလိမ်သေးတာလို့ ပြောရမှာပဲ။ မသတ်ဘူးလို့ဆိုရင်လည်း တကယ်မသတ်တာ မဟုတ်ဘဲ မသတ်သေးတာလို့ ပြောရမှာပဲ။ သူ့သီလက ရွေ့မှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ရွေ့မှာလဲလို့ မေးရင် ဒီသီလကို တန်ဖိုးမထားဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ တန်ဖိုးမထားတာလဲလို့မေးရင် ဒီသီလ ဆောက်တည်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းကိုယ်တိုင်က အပါယ်ဘေးက လွတ်အောင်လို့ ဆောက်တည်ကြတာ၊ အဲဒီအပါယ်ကို သိလို့လားဆိုတော့လည်း မသိဘူး။ ဒီသီလ ဆောက်တည်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းက နတ်ပြည်ရောက်ချင်လို့ ဆောက်တည်ရတာ၊ အဲဒီနတ်ပြည်ကို သိလို့လားဆိုတော့လည်း မသိဘူး။ နတ်ပြည်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ ငရဲပြည်ဆိုတာ ရှိတယ်။

လူဆိုတာ ပစ္စည်းဥစ္စာအာဏာနဲ့ ရပ်တည်ရမှာမဟုတ်

တော်ကြာ မင်းတို့ ဒီသီလတွေ ကျိုးပေါက်ကုန်ရင်တော့ မရောက်ရမယ့် ငရဲလည်း ရောက်လိမ့်မယ်၊ ရောက်ရမယ့် နတ်ပြည်တော့ မရောက်ဘဲ နေလိမ့်မယ်နဲ့ ပြောတော့ ဒီသီလ ချိုးဖောက်ဖို့ အခွင့်မကြုံသေးသ၍အထိ ဆောက်တည်နေမှာပေါ့။ တကယ်တမ်း ဒီသီလဟာ ငါဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ရပ်တည်ရမယ့်အရာလို့ သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အမှန်က လူဆိုတာ သီလနဲ့ ရပ်တည်ရမှာ၊ လူဟာ သီလနဲ့ရပ်တည်ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့်လည်း လူတွေက သီလနဲ့ရပ်တည်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ အလွယ်ပြောရင်တော့ ပိုက်ဆံ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ရပ်တည်နေကြတာလို့ ပြောရမှာပဲ။ ဦးသန်းရွှေတို့လိုဆိုရင် အာဏာနဲ့ ရပ်တည်နေတာလို့ ပြောရမှာပေါ့။

တစ်စက်မှ သီလအပေါ် သူတို့ တန်ဖိုးမထားကြဘူး။ ချိုးဖောက်ခွင့် မကြုံသေးလို့ မချိုးဖောက်ဘဲ နေနေတာ၊ အခု လူကြီး လူကောင်းတွေ အကုန်များများပေါ့။ သူတို့ သီလနဲ့ ရပ်တည်နေတာ မဟုတ်ကြဘူး။ ဆိုလိုတာကတော့ ငါ့ရဲ့ ဘဝဟာ သီလပါပဲလို့ ဆိုတာမျိုး မရှိကြဘူးလို့ ဒီလိုပြောရမှာပေါ့။

သူများက ကိုယ့်ကို ကြည့်တာ အမှု

ဟို အင်းစိန်ထောင်ထဲတုန်းက ဘုန်းကြီးတွေကို အစိုးရကနေ ဖမ်းထားပြီးတော့ ပြန်လွှတ်ပေးချင်လာပြီ။ ဒီဘုန်းကြီးတွေ နောင်တရလောက်ပါပြီလို့ ဆိုတဲ့အချိန်ကျတော့ ပြန်လွှတ်ပေးချင်တော့ ဘုန်းကြီးတွေကို ခေါ်ပြီးတော့ မေးခွန်း လေးခုမေးပါတယ်။ ဒီအစိုးရနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး အစိုးရ ကောင်းသလား၊ မကောင်းဘူးလား ဆိုတာမျိုးပေါ့။

ဒီဘုန်းကြီးတွေက တစ်စက်မှ အစိုးရကောင်းတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ထောင်ထဲမှာ ပြောကြရင်လည်း အစိုးရ မကောင်းကြောင်းတွေချည်းပဲ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ထောက်လှမ်းရေးဆီ သွားပြီးတော့ အဖြေပေးရတဲ့အခါ အစိုးရ ကောင်းပါတယ်လို့ ဒီလို ပြောလိုက်ကြတာပဲ။

အဲဒီတော့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ တကယ်လည်း ကောင်းတယ် မထင်ဘဲနဲ့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတာဆိုတော့ သူတို့ လွတ်ချင်တာနဲ့ပဲ သူတို့ လိမ်ကြတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ ဆိုလိုတာကတော့ ငါ့ဘဝကတော့ အစောပိုင်းက ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။

လူက အမှုကိုပဲ ပဓာနထားတယ်ဆိုတာ၊ လူက သူများက ကိုယ့်ကို ကြည့်တာမှာ အမှုကိုပဲ ကြည့်တာပါ။ အမှုကြည့်တာကို အမှုကြည့်တာလို့ မသိနေဘူး။ တကယ်ကတော့ အမှုကြည့်တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ်က အမှုမှန်နေဖို့ တော်တော်လိုပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကိုယ့်ကို သူများတွေက ကြည့်မှာ၊ အကဲခတ်မှာ မဟုတ်လား၊ သူ လိမ်များ လိမ်တတ်သလား၊ ခိုးများ ခိုးတတ်သလား၊ သူက မထင်ရင် မထင်သလို သတ်များ သတ်တတ်သလားလို့ အမှုကို ကြည့်မှာဖြစ်ပါတယ်။

အမှုကြည့်မှာ ဖြစ်ပေမယ့်လည်း အမှုကို ဂရုမထားကြပါဘူး။ အမှုမှန်နေအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဆောက်တည်ကြဘူး။ ဥပမာ- တကယ်လို့သာ မင်း လူသတ်ဖူးတယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်တယ်နော်၊ မင်း လူသတ်ဖူးတယ်ဆိုလို့ရှိရင် မင်းကို ပေါင်းသင်းချင်တဲ့လူက အကဲခတ်မှာနော်၊ မင်းဟာ လူကောင်း ဟုတ်ရဲ့လားပေါ့။ တကယ်လို့ လူသတ်ဖူး တယ်ဆိုရင် ကဲ ပြေးလို့လည်း လွတ်ပါ့မလား၊ မင်းကို လူကောင်းလို့လည်း ဘယ်လိုမှ မှတ်လို့မရတော့ဘူး ဖြစ်မှာပေါ့နော်။

တခြား အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ အဲဒီဟာကို ချေဖျက်ပြီးရင်တော့ ဒီလူကို ပေါင်းချင်ရင် ပေါင်းပါလိမ့်မယ်။ ဒီမှတ်ချက်ကတော့ မင်းဟာ လူသတ်ဖူးတယ်၊ လူသတ်ဖူးတဲ့သူပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် အကဲခတ်တာမှာ လူကို အကဲခတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် လူတွေက လူကို အကဲခတ်တာလိုမျိုးတော့ ဖြစ်ဖြစ်သွားကြပါတယ်။ လူအကဲခတ်သလိုမျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာဟာ လူတစ်ယောက်ကို သူ့ပြောပုံဆိုပုံ သူ့ နေပုံထိုင်ပုံ သူ့လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို ကြည့်တာပေါ့နော်။ အဲဒါတွေကို ကြည့်တော့ တကယ်လို့ လူသတ်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုလို့ရှိရင် ဇာတိတော့ ပေါ်လာရမှာနော်။ နေပုံထိုင်ပုံ ပြောပုံဆိုပုံ လုပ်ပုံကိုင်ပုံထဲမှာတွေ ပေါ်လာရမှာပါပဲ။

တချို့တော့ ရုပ်အကဲခတ်တယ်ဆိုပြီး အကဲခတ်ကြပါတယ်။ ဒီသူတော့ ရုပ်လှပါတယ်၊ ရုပ်မလှပါဘူးနဲ့ ပြောကြတယ်။ အဲဒီ အရုပ်လှတယ်တို့ အရုပ်ဆိုးတယ်တို့ ဆိုတာ ဘာပြောတာလဲလို့ဆိုရင် တကယ်တော့ သူရဲ့ လုပ်ခဲ့တဲ့ လွန်ကျူးခဲ့တဲ့ လွန်ကျူးရပ်တွေပေါ်မှာ မှီပြီးတော့ သူ့ရုပ်ကလည်း ဖြစ်နေတယ်။ သူမလွန်ကျူးဘူးရင်လည်း မလွန်ကျူးဘူးသေးတဲ့ သူ့ရုပ်က ရှိနေတယ်။

ဥပမာ - ကလေးငယ်လေးတွေ မျက်နှာဆိုရင် ချစ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာမှ မလွန်ကျူးဘူးသေးလို့ ချစ်စရာကောင်းတာ မဟုတ်လား၊ ကလေးတိုင်းပါပဲ ချစ်စရာကောင်းကြပါတယ်။ အဲဒီ ကလေးကနေ လူလားမြောက်သွားရင်တော့ သူ့ပုံက တစ်မျိုးဖြစ်သွားတာကို တွေ့ရမှာပဲ။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးမျက်နှာ မရှိတော့ဘူး။

သတ္တဝါနဲ့အရိယာဆိုတာ အမည်းနဲ့အဖြူ

ကလေးမျက်နှာလေးတွေကို ဖြူစင်တယ်လို့ လူတိုင်းလူတိုင်း သိကြပါတယ်။ တကယ်ကတော့ သူ့ဘာမှ မလုပ်ရသေးလို့နော်၊ နောက် လူကြီးဖြစ်လာရင်တော့ လုပ်တဲ့ လုပ်ရပ်တိုင်း လူကြီးမျက်နှာပေါ်မှာ အကုန်လုံး ရောက်လာပြီ။ မျက်နှာဆိုတာ မျက်နှာလေးတင် မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်မှာ ရောက်လာနေတာပဲ။

အဲဒီတော့ တကယ်လို့များ ကျူးလွန်ထားရင် အစောကပြောသလို လူသတ်ဖူး တယ်ဆိုတာသာ ဖြစ်ကြည့်၊ အဲဒါက ရှိနေရမှာပါပဲ၊ ရုပ်အကဲခတ်တတ်တဲ့သူက ရုပ်အကဲခတ်လိုက်လို့ရှိရင် တွေ့မှာပဲ၊ ရုပ်အကဲမခတ်ဘဲ လှုပ်ရှားမှုတွေကို အကဲခတ်နိုင်ရင် လှုပ်ရှားမှုတွေကနေ တွေ့မှာပါပဲ၊ အဲဒီတော့ မူလ လူပုံက ပျက်နေပြီပေါ့၊ လူဆိုတာက တကယ်တော့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးဟာ ပေါင်းသင်းချိတ်ဆက်နေရတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်အဲဒီလိုတော့ လွန်ထားတဲ့ အနေထားတော့ ဘယ်ဖြစ်ဖို့ ကောင်းပါ့မလဲပေါ့နော်။

ဆိုလိုတာကတော့ သီလဟာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးလဲလို့ ဆိုတဲ့အကြောင်း ပါပဲ၊ ဘယ်သူမှ အဲဒီလောက် အရေးမထားတာကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်၊ တစ်ဘဝလုံး အတွက်ပြောတော့ ပြောကြပါတယ်၊ ဒါဟာ အမည်းစက်ကြီးဆိုပြီး ပြောကြပေမယ့် အမည်းစက်ကြီးလို့ မထင်ကြပါဘူး။

ကိုယ့် ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့ ဆိုတာမျိုး ဒီလိုအမှတ်နဲ့ပေါ့နော်၊ တကယ်ကတော့ လူတွေကို သတ္တဝါလို့ ပြောကြတာတွေ ရှိတယ်၊ သတ္တဝါလို့ဆိုတာဟာ တကယ်က ထင်ရှားတယ်လို့ မြန်မာလို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ သတ္တဆိုတာ ထင်ရှားခြင်းလို့ အနက်အဓိပ္ပာယ် ထွက်ပါတယ်။

သတ္တဝါဆိုတာ ထင်ရှားမှုရှိလို့ သတ္တဝါလို့ ပြောတာဖြစ်ပါတယ်၊ ထင်ရှားတာက ဘာရှိတာတုန်းလို့မေးရင် အစွန်းအထင်းရှိနေတာကို ပြောတာ၊ ဆိုကြပါစို့၊ အဝတ်စ တစ်စပေါ်မှာ အစွန်းအထင်း တစ်ခုဖြစ်လိုက်တယ်ဆိုရင် အဲဒီ အစွန်းအထင်းကြီးက ထင်ရှားနေတာပါပဲ၊ အဝတ်စရဲ့ အခြားတော်တော်များများကတော့ အစွန်းအထင်း မရှိပါဘူး၊ တစ်နေရာမှာပဲ အစွန်းအထင်း ရှိနေတာလေးတောင်မှပဲ အစွန်းအထင်း မရှိနေတာတွေကို လူက မမြင်ဘူး။

အစွန်းအထင်းရှိတာကိုပဲ လူက မြင်တာနော်၊ အဲဒီ အစွန်းအထင်းကို ပါဠိလို သတ္တလို့ ခေါ်တယ်၊ လူက အစွန်းအထင်း ရှိတာဖြစ်လို့ ဒါကြောင့် လူတွေကို သတ္တဝါလို့ ပြောရတာပေါ့၊ အဲဒီ အစွန်းအထင်းတွေကို ဖျက်ပစ်ရမယ်၊ ဖျက်ပစ်ရမှာက အရိယမဂ် အကျင့်ပါပဲ၊ ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီ၊ အစွန်းအထင်းမှန်သမျှ အကုန်ဖျက်ပစ်ပြီးသွားပြီလို့ဆိုရင် အဲဒါကို ဖြူစင်တဲ့သူ ‘အရိယာ’လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကွဲသွားတာက အရိယာရယ်၊ သတ္တဝါရယ် အဲဒီနှစ်မျိုးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မသိကြတော့ အရိယာတွေကိုလည်း သတ္တဝါလို့ သိနေကြပါတယ်။ လက်ရှိအကောင် ပလောင်အနေနဲ့ ထင်ရှားနေတဲ့အဖြစ်လို့ သတ္တဝါကို အဲဒီလို အနက်သိနေကြပါတယ်။

တကယ်ကတော့ အကောင်ပလောင်ကြီးအဖြစ်နဲ့ ရှိနေတာက ထင်ရှားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကောင်ပလောင်ပေါ်မှာ အစွန်းအထင်းဖြစ်နေတာက ထင်ရှားနေတာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို အစွန်းအထင်းအနေနဲ့ ထင်ရှားမှုကို **‘သတ္တဝါ’**လို့ သိရမယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် သတ္တဝါရယ်၊ အရိယာရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ လူကတော့ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီး ကြီးလာပြီဆိုရင် အစွန်းအထင်းကတော့ မရှိတဲ့သူလို့ မရှိပါဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် စိတ်မဆိုးဘူးတဲ့သူလို့ကို မရှိဘူး။ မချစ်ဘူးတဲ့သူလို့ ကလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ အစွန်းအထင်းကတော့ ရှိတာပါပဲ။ တစ်ခုခုနဲ့တော့ အစွန်းအထင်း ဖြစ်နေတာ။ ဒါကြောင့် **‘သတ္တဝါ’**တွေလို့ ဒီလိုပြောရတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အစွန်းအထင်းကို ဖျက်ရတာ၊ ဒီအစွန်းအထင်းကလည်း သူ့ဟာသူ အရွယ်ကြီးလာတာနဲ့ ပေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။

ကလေးကို သတ္တဝါလို့ မပြောရ

အရွယ်ကြီးလာတော့ ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်အင်အားကလည်း ရှိလာတဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကိုယ်ကနေပြီး ကိုယ့်ရပ်တည်ချက်နဲ့အညီ တိုက်ခိုက်ရ သို့မဟုတ် ဖက်တွယ်ရတော့တာပေါ့။ အဲဒီလိုအခါကျတော့ အစွန်းအထင်းဆိုတာ ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။ ကိုယ်လုပ်တာ မှားတဲ့အပေါ်မှာ အစောကပြောသလို ကိုယ်မြင် တယ်ဆိုတာက အမှုကလွန်ပြီး အကောင်ထိ မြင်တဲ့အခါကျတော့ ဒီအကောင်ကို ကိုယ်ကနေပြီးတော့ မုန်းတာ ချစ်တာတို့အပေါ် မူတည်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ ပြောဆိုပြုမူ နေထိုင်မှုတွေဟာ မှားကြတာဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို မှားတာကနေပြီးတော့ အစွန်းအထင်း ဖြစ်လာတယ်။ မှားရာကနေ အစွန်းအထင်းဖြစ်တာဆိုတော့ အစွန်းအထင်းမရှိတဲ့သူဆိုတာ မရှိသလောက်ဘဲလို့ ပြောရမှာပဲ။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုနဲ့တော့ မှားတာလို့ ပြောရမှာပဲ။ အများနဲ့အနည်းတော့ ကွာပါတယ်။

ကလေးငယ်လေးဆိုရင်တော့ အစွန်းအထင်းမရှိသေးဘူး၊ ကလေးငယ် အစွန်းအထင်းမရှိတာကို အရိယာလို့ ပြောရမလားဆိုရင် မပြောရပါဘူး၊ ကလေးငယ် လေးဟာ လူလို့ကို မပြောထိုက်သေးပါဘူး၊ လူလို့ကို မမြည်သေးတဲ့ လူမမည်(မယ်)၊ လူလား မမြောက်သေးသူ၊ လူရာမဝင်သေးသူလို့ ပြောရမှာပဲ။

ကလေးကို အရိယာလို့ မပြောရပါဘူး၊ ကလေးကို သတ္တဝါလို့လည်း မပြောရဘူး၊ ကလေးကတော့ လူရာမဝင်တော့ လူကိုမဟုတ်သေးတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် လူလားမမြောက်သေးသူလို့ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပါ။ လူမမည်ကနေ ကျော်လာတော့ လူမည်လာပြီး လူလားမြောက်လာပြီးနောက် ဖြူစင်တဲ့သူ တန်းဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာတော့လည်း မရှိပါဘူး။

လူလားမြောက်သူတိုင်း သတ္တဝါဖြစ်

အဲဒီလိုပဲ အစွန်းအထင်းကတော့ အနည်းအများတော့ ကွာပြီး ဖြစ်တာပါပဲ။ အဲဒီ လူပေါ်မှာ အစွန်းအထင်းရှိလာတာ ရှိတာကို ထင်ရှားတယ်လို့ ပြောတာ၊ လူတွေကလည်း ထင်ရှားမှုကတော့ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ရှိကြတာပါပဲ။ သူက လောဘကြီးတယ်၊ သူက ဒေါသကြီးတယ်၊ သူက မာနကြီးတယ် အစရှိသဖြင့်ပေါ့၊ အစွန်းအထင်းကတော့ ရှိနေတာပါပဲ။

ဥပမာ- အရက်သောက်သောသူဆိုရင် ဒီလူက အရက်သမားကြီး၊ ဘိန်းစားတဲ့ သူဆိုရင် ဒီသူက ဘိန်းစားကြီး၊ ခိုးတတ်တဲ့သူဆိုရင် ဒီကောင်က သူခိုး၊ ဆိုးတဲ့သူဆိုရင် ဒီကောင်က လူဆိုး အစရှိသဖြင့် ဒီသူတွေကို လူတွေက အစွန်းအထင်းကိုပဲ သိနေကြတာပါပဲ။

အဲဒီ အစွန်းအထင်းကို ဖျက်ပစ်တာဟာ အရိယမဂ်ပါပဲ။ ဒီအစွန်းအထင်းကလည်း ဒီသူအပေါ်မှာ သူ့ဟာသူ အစွန်းအထင်း ဖြစ်ပေါ်လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောဆိုကြ၊ ပြုမူကြ၊ နေကြရင်းကနေပြီးတော့ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးပြီး အစွန်းအထင်း ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ။ ချွတ်ချော်တယ်ဆိုတာ လူ့လမ်းနဲ့ မတည့်တဲ့ အပြော၊ အပြု၊ အနေမျိုး လုပ်တာဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒါကို ချွတ်ချော်တယ်လို့ ပြောရတာဖြစ်တယ်။

ချွတ်ချော်တိမ်းပါးတဲ့အဖြစ်ကြောင့် လူမှာ အစွန်းအထင် ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာပါပဲ။ တကယ်လို့သာ အဲဒီ အစွန်းအထင် တစ်ခုခု လူမှာ စွန်းထင်းထားပြီးဆိုရင် ဘယ်သူမှ မသိဘူးဆိုတာ ရှိကို မရှိပါဘူး။

လူရှိသမျှ သီလရှိနေရမယ်

နောက် သီလ ဆောက်တည်တယ်လို့ ဆိုတာဟာ အဲဒီသီလဟာ ကိုယ်တစ်သက်ပန်ရဲ့ အဖြစ်ကြီးပဲ။ ကိုယ့်တစ်သက်ပန်ရဲ့ အဖြစ်မှာ ဒီသီလကို ဖျက်တတ်တဲ့ပစ္စည်း၊ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ အကြောင်းအရာကို ဖျက်ဖို့ရန်ပစ္စည်း ကျောက်သင်ပုန်းဖျက်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတာ ရှိတယ်။

ဒီလိုပါပဲ လူပေါ်မှာရှိတဲ့ အစွန်းအထင်ကို ဖျက်တဲ့ဟာက အရိယမဂ်တရား၊ ဒီအရိယမဂ်တရားဟာ လူပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ ဖြစ်ထွန်းနေတဲ့ အစွန်းအထင်တွေကို ဖျက်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတော့ ဖျက်ကြရမှာပါပဲ။ အဲဒါကို အစွန်းအထင် မဖြစ်အောင်လည်း နေရမယ်။ အစွန်းအထင်ဖြစ်ပြီးသွားတာကိုလည်း ဖျက်ကြရမယ်။ အဲဒါတွေကို လူတွေ မသိကြပါဘူး။

မသိကြတော့ ဒီကနေ့ သီလဆောက်တည်တယ်ဆိုတာ ဥပုသ်စောင့်ကြတာပဲ။ နောက်နေ့ရောက်ပြီဆိုရင် ဥပုသ်ချပြီးသွားပြီ။ မဆိုင်တော့သလို လုပ်ကြတယ်။ သီလဆောက်တည်တယ်ဆိုတာ သီလဟာ ချစရာပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာဘဲ။ သီလဟာ ဖျက်စရာပစ္စည်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သီလဆိုတာဟာ လူရှိသမျှ ရှိနေရမှာဖြစ်တယ်။

သီလဆိုတာ ခါးဝတ်ပုဆိုးလို မြဲရမယ်လို့ ရှေးကတော့ ပြောကြပါတယ်။ တကယ်ကတော့ ဒီလို ပြောတာဟာ အဆုံးစွန်ထိ ပြောလိုက်တဲ့သဘောပါပဲ။ လူရှိသမျှ သီလရှိနေရမယ့်သဘောကို ဆောင်တာပါ။ အဝတ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ်ပေါ်က ချွတ်ထားတယ်ဆိုတာ မရှိသလောက်ရှားတယ်ဆိုတဲ့အနေနဲ့ ဥပမာဆောင်ပြီး လူမှာလည်း ဒီသီလဟာ မပျက်ရမယ့်ဟာလို့ ပြောတာပေါ့။

လူမှာ သီလသာ မရှိတော့ရင် ဖော့တုံးလိုပဲ

မပျက်ရမယ့်ဟာ ဖြစ်ပေမယ့် ပျက်နေကြတာပါလို့ ပြောရမှာပါပဲ။ ဒါလေးတော့ ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့ ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ပျက်နေကြတာပဲ။ အဲဒါဟာ ဘာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုဖြစ်တာလဲလို့ မေးရင် သီလ စတင်ဆောက်တည်စဉ်တုန်းက ကိုယ်က ဆောက်တည်တာ မဟုတ်ဘူး။ သီလတန်ဖိုးကို ကိုယ်တိုင်သိပြီး ကိုယ့်စိတ်နဲ့လုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘာသာတရားရဲ့ ခိုင်းစေချက်ကြောင့် လုပ်ရတာ ဖြစ်နေတယ်။

ဥပမာ - နွားတွေကို နွားရှင်ကနေ ထမ်းပိုးထဲတပ်ပြီးတော့ မောင်းထွန်တာလို၊ လှည်းထမ်းပိုးထဲတပ်ပြီးတော့ မောင်းနှင်တာလိုပါပဲ။ ခရီးမရောက်ဘူးလားဆိုရင် ခရီးတော့ ရောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်လုပ်တဲ့ နွားကတော့ ဘာသိမလဲ။ ဘာမှမသိပါဘူး။ ဘယ်လောက် ခရီးပေါက်တယ်၊ ဘယ်လောက် ခရီးရောက်တယ်ဆိုတာတော့ ဘာမှ မသိပါဘူး။

အဲဒီလိုပဲ လူတွေ သီလဆောက်တည်ကြတယ်လို့ဆိုတာ ဒီ သီလနဲ့ စပ်လျဉ်းလို့ တန်ဖိုး မထားတတ်ကြပါဘူး။ သီလကို သိကို မသိကြပါဘူး။ သီလဆိုတာ ငါတို့ပစ္စည်း ငါတို့ဂုဏ် ငါတို့သိက္ခာလို့ ဖြစ်ရမှာပဲ။ ပြောမယ်ဆိုရင် ကွန်ကရစ်အဆောက်အဦး လုပ်လို့ရှိရင် အထဲကနေ သံချောင်းတွေ ထည့်ရတယ်နော်။ အဲဒါဘာလို့လဲဆိုရင် ငလျင်ဒဏ်၊ သဘာဝဘေးဒဏ်တွေ ခံနိုင်အောင် မပြိုကျမပျက်စီးအောင်လို့ပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ တကယ်ဆိုရင် သီလဆိုတာ ဒီလူရဲ့ အမာခံပစ္စည်းပဲ။ အမာခံပစ္စည်းဖြစ်တဲ့အတွက် လူမှာ သီလသာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဒီလူဟာ ဖော့တုံးသဖွယ် ဖယောင်းသဖွယ် ဖြစ်သွားပြီ။ ဘာမှ အသုံးမကျ။ ဘယ်လိုမှ ခိုင်မာမှုမရှိ၊ ဘယ်လိုမှ အနစ်သာရမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုကို ဖြစ်သွားမှာပဲ။

သမာဓိကို အထပ်ထပ်ဖြည့်မှ ပညာဖြစ်

ဒါပေမယ့် အဲဒီသီလကို မသိပါဘူး။ သီလဟာ လူရဲ့ တကယ့်အမာခံ

ပစ္စည်းဆိုတာ မသိပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်တယ်ဆိုတာ အမှုကြည့်တာ၊ အမှုကြည့်တယ်လို့ဆိုတာ အမှုကောင်းမကောင်း ကြည့်တာ၊ တကယ်က အမှုကောင်းက သီလပဲ၊ အမှုကောင်းက သီလဆိုတော့ ကိုယ်က အဲဒီ အမှုကောင်းကို တည်ဆောက်ထားမှ ကိုယ်ပေါ်ကနေ ချပစ်တယ်ဆိုတာမျိုး မရှိဘဲနဲ့ ငရဲကြောက်လို့ ဆောက်တည်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဆောက်တည်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သီလကို အဲဒီလိုမျိုး ဆောက်တည်ရင်တော့ သီလကို ကိုယ်တိုင် လုပ်တယ်ဆိုပြီးတော့ ဆောက်တည်လို့ ရှိရင်ကတော့ ဒီသီလကနေ အသိတွေ ထွက်လာမှာ ဖြစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဒီသီလတွေနဲ့ နေပါနေပါများရင် သမာဓိက ဖြစ်လာမှာ၊ ဒီသီလ နည်းနည်းပျက်၊ နည်းနည်းစောင်းရင် ချက်ချင်းလုံ့လစိုက် ထပ်ဖြည့်ပြင်မှာပေါ့၊ ဒီသီလကို လုံးဝ အကျိုးအပွဲအပျက်အစီး အဖြစ်မခံရအောင် သတိနဲ့ ဆောက် တည်နေရမှာပေါ့၊ ကိုယ်တိုင်စိတ်နဲ့ လုပ်တာဆိုရင်ပေါ့နော်။

ကိုယ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘဲ ဘာသာရေးကနေ ယူပြီးတော့ အလုပ်ခိုင်းထားလို့ ကိုယ်ကနေ သီလကို ဆောက်တည်နေရတာဆိုရင်ကတော့ သူရှိချင်သလို ရှိနေပါစေ၊ သူလုပ်ချင်သလို လုပ်နေပါစေ၊ သူခိုင်းချင်ခိုင်း မခိုင်းချင်မခိုင်းဘဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ သီလက အမြဲရွေ့နေတယ်ဆိုရင်တော့ ဘာအသိမှလည်း သိလာမှာ မဟုတ်သလို ဘာမှ ဖြစ်လာမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ သီလကို ကိုယ်တိုင်စိတ်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတာဆိုရင်တော့ အသိတွေတိုး အသိတွေရလာပြီး၊ နောက်ဘာအသိတွေ ရလာမလဲလို့ဆိုရင် ဒီသီလတွေ ပျက်ကြတာ ရှေးအခါတုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲဆိုတဲ့ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်တွေ ပေါက်လာမယ်၊ အဲဒီဉာဏ်ဟာ ဒီသီလကနေ ပေါက်လာတာဖြစ်တယ်၊ သီလကို တည်ဆောက်ထားတဲ့အတွက် ထွက်လာတဲ့ အသီးအပွင့်တွေပဲပေါ့။

နောက် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဆိုတာ အဲဒီသီလ ပျက်စီးတုန်းက ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အကောင်ပလောင်တွေကို မြင်တဲ့ဉာဏ်ပဲ၊ ဥပမာ- အရက်သောက်ပြီး အရက်သမားကြီး ဖြစ်ပြီးနေတယ်၊ ဘိန်းစားတယ်ဆို ဘိန်းစားကြီး ဖြစ်ပြီးနေတယ်၊ သူများပစ္စည်းခိုးတော့ သူခိုးကြီး ဖြစ်ပြီးနေတယ်၊ ဒီလူတွေကို အကုန်သိတယ်။

ဒါဟာ အကောင်ပလောင်ထိ သိမြင်သွားပြီး သီလပျက်စီးတာရဲ့အဖြစ်ဟာ ဒီလို ဆိုးဝါးပါလား၊ အဲဒီလိုမျိုး သိမြင်တဲ့အသိဟာ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ပဲ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်ရတော့ ဟင် ဒီလို သီလပျက်စီးတာမျိုးကြီးဖြင့် မသင့်တော်ပါလား၊ ဒါမျိုးတော့ နောက်လုပ်ဖို့ မတော်ပါလားဆိုပြီးတော့ အဲဒီသီလပျက်စီးနေတာရဲ့အပေါ်မှာ လိုလားနေတဲ့ အာသာ၊ လိုလားမှုကို ပါဠိလို **အာသာ** လို့ခေါ်တယ်။

အရင်က အရက်သောက်နေတော့ အရက်သောက်တာကို လိုလားနေတော့ အရက်သောက်တာကို အာသာရှိတာပဲပေါ့၊ ဘိန်းစားကလည်း ဘိန်းမပြတ်သေးတော့ ဘိန်းစားချင်စိတ် အာသာ ရှိတာပဲပေါ့၊ ခိုးတဲ့သူကလည်း ခိုးရတာအပေါ်မှာ အာသာ ရှိတာပဲပေါ့၊ အခုတော့ အဲဒီလို အကောင်ပလောင်အထိ သိမြင်သွားပြီ၊ ကိုယ့်ပုံသဏ္ဌန်ကို ကိုယ်မြင်သွားပြီ။

အရက်သောက်တဲ့သူက သူ့ အရက်သမားရဲ့ ဆိုးဝါးတဲ့အဖြစ်ကို မမြင်ဘူး၊ အရက်သမားတွေကို မေးကြည့်ပေါ့၊ တကယ် မမြင်ဘူးနော်၊ ခိုးတဲ့သူခိုးတစ်ယောက် ကလည်း သူခိုးရတာရဲ့ ဆိုးဝါးတဲ့အဖြစ်ကို မမြင်ပါဘူး၊ အပယ်လေးပါး၊ ကပ်သုံးပါး၊ ရုပ်ဖြစ်ရှစ်ပါးကနေ လွတ်ရပါလို့နီနဲ့ ဩကာသတွေဆိုပြီး တကယ်တော့ အပယ်လေးပါး လည်း မသိဘူး။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အပယ်ကျနေလည်း အပယ်ကျနေတာကို မသိဘူး၊ ကိုယ်တိုင် ငရဲကျနေလည်း ငရဲကျနေတာကို မသိဘူးဗျ၊ အပါယ်လည်း မသိဘူး၊ ငရဲလည်း မသိဘူး၊ အပါယ်တွေ ငရဲတွေသာ မသိတာလားလို့ မအောက်မေ့နဲ့၊ နတ်လည်း မသိပါဘူး၊ ဗြဟ္မာလည်း မသိကြပါဘူး၊ ကိုယ်ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်ကို ကိုယ်သာယာပြီး ကောင်းနေကြတာပဲ၊ အဲဒီလို ဖြစ်နေကြတာပါ။

အဲ ဆိုလိုတာက သူ့မှာဖြစ်နေတဲ့ အကောင်ပလောင်ကို သူသိသွားပြီ ဆိုတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီဟာတွေပေါ်မှာ လိုလားမှု အာသာ ကုန်သွားတယ်၊ အဲဒါကို **‘အာသဝက္ခယ’**လို့ ပြောတာပါ၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိအဘိညာဏ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဏ်၊ အာသဝက္ခယအဘိညာဏ်၊ သီလဆောက်တည်တာဟာ ဒီအဘိညာဏ်သုံးခုကို ပေါက်စေပါတယ်၊ ဒီအဘိညာဏ်သုံးခုကို ကိုယ်က သီလဆောက်တည်ရင် ရစေပါတယ်။

ကိုယ်က သီလဆောက်တည်တာ မဟုတ်ရင် မရပါဘူး။

လူရဲ့ အရည်အသွေးဟာ သီလပဲ

ဘာသာရေးက ဆောက်တည်ခိုင်းတာ ဆိုရင်တော့ ထွန်ထမ်းပိုး တပ်ထားတာကို ရုန်းနေတဲ့နွားလိုပဲ။ ထယ်ရေးညက်စေချင်တာလည်း မရှိဘူး။ မညက်စေချင်တာလည်း မရှိဘူး။ နွားကတော့ ခိုင်းတာ လုပ်လိုက်တာပဲလို့ ပြောရမှာပေါ့နော်။

အဲဒီလိုပဲ ဘာသာရေးက မင်းငရဲမရောက်ချင် သီလဆောက်တည်။ သီလနဲ့ပြည့်စုံအောင်နေဆိုရင် သူ သီလ ဆောက်တည်လိုက်တာပဲ။ အဲဒါဟာ သူ့သီလ မဟုတ်ဘူး။ ဘာသာရေးက ခိုင်းတဲ့သီလ၊ ကျွန်ကဆောက်တည်တဲ့သီလ၊ ကျွန်က လုပ်နေတဲ့အလုပ် အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့နော်။

အဲဒါကြောင့် သီလကို အဲဒီလိုမျိုး မလုပ်ရဘူးလို့ ပြောရမှာပါ။ သီလဆိုတဲ့ အရာဟာ လူရဲ့ တကယ့်အနှစ်သာရ၊ လူရဲ့ အရည်အသွေးပဲ။ လူဟာ အသားတွေ အရေတွေ အရိုးတွေဆိုတာ ဘာအနှစ်သာရ ရှိလို့လဲ။ အရိုးတွေ အသားတွေဆိုတာ ကျိုးနိုင်ပဲ့နိုင်တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် လူမှာ ခိုင်မာရမှာက သီလပဲ။ သီလက ခိုင်မာရမှာနော်။

အဲဒီလို ခိုင်မာရမှာ၊ လူတွေအားလုံး လိုလားနှစ်သက်ပြီး လူတွေ အားလုံးနဲ့ တည့်နိုင်မယ့်အမှုက သီလပဲ။ လူနဲ့မတည့်တဲ့ လူမလိုလား မနှစ်သက်တဲ့အရာတွေက သီလပျက်စီးတာပဲ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်ကလည်း လူလုပ်နေတာဆိုတော့ ခိုင်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ် ဖို့အတွက် သီလရှိရမှာပေါ့။

အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီသီလကတော့ ငါ ဆောက်ကို ဆောက်တည်မယ် ဆိုတာမျိုး၊ ငါ သေသာ သေရမယ်၊ ဘယ်တော့မှ သီလ မပျက်စေရဘူးဆိုတာမျိုး ဆောက်တည် ရမှာပေါ့နော်။ အဲဒီလိုမျိုးထိ ဆောက်တည်နိုင်ပြီဆိုရင် ခဏက ပြောခဲ့တဲ့အဘိညာဏ်(၃)မျိုး ပေါက်လိမ့်မယ်။ သီလကတော့ ဆောက်တည်တယ်၊ အဘိညာဏ် မပေါက်ဘူးဆိုရင် အဲဒီသီလဟာ ကိုယ်က ဆောက်တည်တဲ့သီလ မဟုတ်ဘူး။ သူများခိုင်းတာကို လုပ်ရတဲ့ သီလပဲ။

ပုတီးစိပ်တာဟာ သီလပျက်

ဘုန်းဘုန်းတို့ မင်းကွန်းမှာ နေနေစဉ် ငါးနှစ်အရွယ်ကတည်းက သီလရှင်လုပ်ခဲ့တဲ့ အသက်(၈၀)လောက်ရှိတဲ့ သီလရှင်အဖွားကြီး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီသီလရှင်ကြီး တစ်ယောက် ဘုန်းဘုန်းကိုလည်း အင်မတန် လေးစားပါတယ်။ သူဆို ပုတီးပဲ အမြဲစိပ်နေတယ်။

ဘုန်းဘုန်းကပြောတယ်။ ခင်ဗျား ပုတီးစိပ်နေတာ သီလပျက်စီးလိမ့်မယ်လို့ ပြောတော့ ဟင် ဘုန်းကြီးက ပြောင်းပြန်ပြောတော့မယ်တဲ့။ တပည့်တော် ပုတီးစိပ်တာကိုက သီလမြဲအောင်စိပ်တာတဲ့။ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျား သီလပျက်စီးမှာလို့ ဘုန်းဘုန်းက တွက်ပြတယ်။

♣ ‘ဒကာမကြီးဟာ သတိရရင် ရတဲ့အချိန်မှာ ပုတီးစိပ်တာပဲ။ စကားပြောရင်းက သတိရလာပြီး သူ့တပည့်ကို ဟဲ့ မိဗြဟ္မ ပုတီးပေးစမ်းလို့ တောင်းတာတွေ့တယ်။ အဲဒါကို မေးကြည့်တယ်’

– ‘ဘယ်လို မေးတာလဲ ဘုရား’

♣ ‘အဲဒါက ဘာဖြစ်လို့ လုပ်တာလဲလို့ပေါ့’

– ‘ဘယ်လို ပြန်ပြောသလဲ ဘုရား’

♣ ‘ဒါများ မေးနေရသေးသလားလို့ ပြန်ပြောတယ်။ သိချင်လို့ မေးတယ် ပြောတော့ သီလမြဲအောင်လို့ပဲလို့ ပြန်ပြောတယ်’

– ‘အဲဒါကို ဘုန်းဘုန်းက ဘာပြန်ပြောသလဲ ဘုရား’

♣ ‘ဒကာမကြီး အသက်က ရှစ်ဆယ်ရှိပြီ။ ငါးနှစ်သမီးကတည်းက ဒီသီလတွေ ထိန်းလာခဲ့တာ အခုအထိ မမြဲသေးလို့လားလို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်’

– ‘ဘာပြန်ပြောသလဲ ဘုရား’

♣ ‘ခိုင်ရာ သံစွဲ၊ မြိရာ သံပတ်ပတ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလားလို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ ဒကာမကြီး စဉ်းစားစရာတစ်ခု ပြောမယ်လို့ပြောတော့ ပြောပါလို့ ဆိုတယ်’

-
- ‘ဘာပြောမှာလဲ ဘုရား’
 - ♣ ‘သံစွဲလိုက်လို့ ခိုင်တာ လျော့သွားတယ်၊ သံပတ် ပတ်လိုက်လို့ မမြဲတာ ဖြစ်သွားတာအကြောင်း ပြောမလို့ဘဲလို့ ပြန်ပြောတာပေါ့’
 - ‘ဘာပြောသလဲ ဘုရား’
 - ♣ ‘ဘုန်းကြီးက လူကြီးကို တော်အောင်လျော်အောင် စကားမပြောနဲ့ဘုရားလို့ ပြောတာပဲ၊ တကယ်ပြောမှာကို နားထောင်မလားဆိုတော့ ပြောခွင့်ပေးလိုက်တယ်’
 - ‘ဘယ်လို ပြောသလဲ ဘုရား’
 - ♣ ‘ဒကာမကြီး ပုတီးစိပ်တဲ့ဟာ ဘာအာရုံပြုတဲ့စိတ်လဲလို့ မေးတာကို ဖြေဆို နှေးနေတယ်’
 - ‘ဘာကြောင့်လဲ ဘုရား’
 - ♣ ‘ဝေဖန်မကြည့်ဘူးလို့ပေါ့’
 - ‘အဲဒါ ဘယ်လို လုပ်သလဲ ဘုရား’
 - ♣ ‘အင်းနဲ့ ဟင့်အင်း မေးခွန်းမျိုး ဆက်မေးရတာပေါ့’
 - ‘ဘယ်လို မေးတာလဲ ဘုရား’
 - ♣ ‘အဲဒီအာရုံဟာ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေလားလို့မေးတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ပြောတယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ပုတီးစိပ်တဲ့စိတ်ဟာ ကာမစိတ် မဟုတ်တဲ့စိတ်ပေါ့ ပြောတော့၊ ဒါပေါ့ဘုရားလို့ ပြောတယ်၊ ကာမစိတ် မဟုတ်တာဆိုရင် မဟဂ္ဂုတ်စိတ်နဲ့ လောကုတ္တရာစိတ်ပဲ ရှိတာပဲ၊ လောကုတ္တရာစိတ်ဆိုရင် မဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ်တွေပဲ၊ အဲဒါရော ဟုတ်သလားလို့ မေးတော့ အဲဒါလည်း ဘယ်ဟုတ်မှာလဲဘုရားလို့ ဖြေတယ်၊ အဲဒါ မဟုတ်ရင် ပုတီးစိပ်တဲ့စိတ်ဟာ မဟဂ္ဂုတ်စိတ်ပဲ ပြောတော့ ဟုတ်မှာပဲလို့ ဖြေတယ်’
 - ‘အဲဒါတွေကို ဘာဖြစ်လို့ မေးနေတာလဲဘုရား’
 - ♣ ‘တန်ဖိုးဖြတ်ဖို့အတွက် တန်ဖိုးအဖြတ်ခံ တရားကိုယ်ကို အရကောက်တာပဲ’
 - ‘ဘယ်လို တန်ဖိုးဖြတ်မှာလဲဘုရား’
 - ♣ ‘ဖြတ်မှာပေါ့ နားထောင်ကြည့်လေ’
 - ‘ကြားချင်လှပါပြီဘုရား’

♣ ‘ဒကာမကြီး တပည့်တွေကို ပို့ချတဲ့အခါ မဟဂ္ဂုတ်စိတ်မှာ စေတသိက် ဘယ်လောက် ယှဉ်တယ်လို့ ပို့ချသလဲလို့ပဲ၊ သုံးဆယ့်ငါးပါး ယှဉ်ကြောင်း ပြန်ပြောတော့ အဲဒီသုံးဆယ့်ငါးပါးက ဘယ်ရာသီ စေတသိက်လဲ မေးတော့ အညသမာန်းနဲ့ သောဘဏရာသီ စေတသိက်တွေဖြစ်ကြောင်း ပြောတာပဲ၊ အဲဒီနှစ်ရာသီက စေတသိက် သုံးဆယ့်ရှစ်ပါး ရှိတာဆိုတော့ ဘာတွေမပါလို့ သုံးဆယ့်ငါးပါးပဲ ဖြစ်တာလဲဆိုတော့ ဝိရတီသုံးပါး မပါဘူးဘုရားလို့ ဖြေတာပဲ’

– ‘အဲဒါတွေက ဘာတွက်ပြနေတာလဲ ဘုရား’

♣ ‘နားထောင်ကြည့်ပေါ့၊ ဝိရတီဆိုတာတွေက ဘာတွေလဲ ဒကာမကြီးဆိုတော့ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ သုံးပါးပေါ့လို့ ပြောတယ်’

– ‘ဆရာကြီးကတော့ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ အောက်မေ့ မလားပဲဘုရား’

♣ ‘သမ္မာဝါစာဆိုတာထဲမှာ မုသာဝါဒဝိရတီ ပါတယ်မဟုတ်လား ဒကာမကြီးဆိုတော့ ဟုတ်တယ် ဖြေတယ်၊ သမ္မာကမ္မန္တထဲမှာ ပါဏာတိပါတဝိရတီ၊ အဒိန္နာဒါနဝိရတီ၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရဝိရတီတွေ ပါတာပဲ၊ အဲဒါတွေက သီလသိက္ခာပုဒ် တွေပဲဆိုတော့ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဖြေတယ်၊ မဟဂ္ဂုတ်စိတ်က ဒါတွေ မယှဉ်တော့ မဟဂ္ဂုတ်စိတ်ပွားနေတာဟာ ဒီသီလတွေ မရှိရာရောက်မနေဘူးလားလို့ မေးတာပဲ’

– ‘ဒကာမကြီး ဘဝင်ကျသွားသလားဘုရား’

♣ ‘ကျရမှာပေါ့၊ ဘယ်ထွက်ပြေးစရာ ရှိတော့လို့လဲ’

– ‘ဘာပြန်ပြောသေးလဲ ဘုရား’

♣ ‘ဘုန်းကြီးက ရှာရှာဖွေဖွေ ပြောတတ်လိုက်တာလို့ပဲ ပြောတာပဲ’

– ‘နောက် ပုတီးမစိပ်တော့ဘူးလား ဘုရား’

♣ ‘စိပ်တာပဲ’

– ‘ဘုန်းဘုန်းက ဘာမှ မပြောဘူးလား ဘုရား’

♣ ‘ပြောတာပေါ့၊ ဒကာမကြီးက ပုတီးစိပ်နေပြန်ပြီလားလို့ပဲ’

– ‘ဘာပြန်ပြောသလဲ ဘုရား’

♣ ‘ယောင်ပြီး စိပ်နေတာပေါ့၊ ကလေးကတည်းက လုပ်လာခဲ့တာဆိုတော့ ယောင်နေတာပေါ့လို့ပဲ ပြောတယ်’

– ‘ဘာသာရေးတိုင်းနဲ့ ပုတီးက မပါမပြီး ဖြစ်နေပြီ ဘုရား’

♣ ‘တခြား ဘာသာတွေအတွက်တော့ ဟုတ်မှာပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ အနေနဲ့က မပွားကောင်းတဲ့ မဟဂ္ဂုတ်လမ်းဖြစ်တာ မသိကြလို့ဘဲ၊ မဂ်ဖိုလ်အရိယာရဲ့ ဖီလာလမ်းတွေပဲ’

– ‘မဟဂ္ဂုတ်ကုသိုလ်ပွားလို့ လောကုတ္တရာ မဖြစ်ဘူးလားဘုရား’

♣ ‘တောင်သွားလို့ မြောက်မရောက်ဘူးလား မေးသလို ဖြစ်နေတယ်’

ဘုန်းဘုန်းက အဲဒီလိုတွက်ပြတော့ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် ရှိခိုးပါတယ်ဘုရားနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်။

သီလ ခဏခဏ ခံယူနေရတာ ရှက်စရာ

ဆိုလိုတာကတော့ သီလကို မသိကြပါဘူး၊ အသက်(၈၀)ထိ သီလခံယူနေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဘုရားရှိခိုးရင်းနဲ့ အမြဲသီလ ခံယူနေကြတယ်မဟုတ်လား၊ တကယ်က ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ သီလက ခဏခဏ ခံယူနေရတယ်ဆိုတော့၊ ခဏခဏ ပျက်နေလို့ ခဏခဏ ခံယူနေရတာပေါ့။

ထပ်ထပ်ပြီးတော့ ဘယ်ခံယူနေရဖို့ လိုပါ့မလဲပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် သီလကို ကိုယ်ဆောက်တည်ချင်လို့ ဆောက်တည်နေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာသာရေးက ဆောက်တည်ခိုင်းလို့ ဆောက်တည်နေရတာ၊ ဥပမာ ဖျားလို့ရှိရင် ဆေးသောက်တယ်၊ အဲဒီ ဆေးသောက်တာက ကိုယ်က သောက်တာ ဖြစ်တယ်။

အခု အဖျားကို ပျောက်သွားစေဖို့အတွက် ဒီဆေးသောက်တာလိုမျိုးပဲ သီလကို ငါ လူတစ်ယောက် ရိုးသားတဲ့ လူပီသတဲ့ လူဖြစ်အောင် သီလဆောက်တည်တာလို့ ဆိုတာမျိုး စိတ်ထားရမယ်၊ အဲဒီသီလသာပျက်ရင် ရိုးသားတဲ့လူ ပျက်သွားပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ငါသီလ ဆောက်တည်ရတာလို့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။

အခုတော့ လူတွေက အဲဒီလိုမျိုး မဖြစ်ကြဘူး၊ မဖြစ်တာကလည်း အဲဒီလို

မဖြစ်ကြတော့လည်း လူက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြောက်နေကြရတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲ လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အားကိုးစရာလူတွေလို့ ထင်ရပေမယ့် အဲဒီလူတွေကို ကြောက်နေရတာပါပဲ။

ကိုယ်နဲ့ သိတဲ့သူကလည်း ဘယ်နှစ်ယောက်တောင်မှ မရှိကြတော့ နှုတ်တောင် မဆက်ဝံ့ဘူးလို့ ပြောကြပါစို့နော်။ ကိုယ်နဲ့ သိတဲ့သူက ဘယ်နှစ်ယောက်မှ မရှိပေမယ့် သွားပြီးမိတ်မဖွဲ့ဝံ့ပါဘူး။ မိတ်ဖွဲ့လိုက်ရင် သူက ကိုယ့်ကို ဖွဲစားသွားမှာမဟုတ်လား။ သူတို့က နိုင်ရင်လည်း ကိုယ့်ကို ဖွဲစားမှာ။ ကိုယ်က နိုင်ရင်လည်း ဖွဲစားနေကြတာဆိုတော့ လူတွေဟာ ကြောက်စရာလူတွေပဲ။

သီလမရှိတဲ့ လူတွေလို့ အဲဒီလို ပြောရမှာပေါ့နော်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆောက်တည်ထားတဲ့ သီလ မရှိဘူး။ ဘာသာရေးက ဆောက်တည်ခိုင်းလို့ ခဏတော့ လုံနိုင်သမျှထိ နေကြရတာပေါ့နော်။ ဘာသာရေးက ခိုင်းလို့ လုပ်နေရတာ။ အချိန်မရွေး သီလကို ချိုးပစ်ဖို့ရန် အသင့်ရှိနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ရဲ့ အနှစ်သာရအဖြစ်နဲ့ ကိုယ်ဆောက်တည်ထားတာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ဒီလို ပြောရမှာပေါ့နော်။

ရှေ့နောက်ဘဝဆိုတဲ့ ငုတ်တိုင် မမြဲလို့ သီလမမြဲ

အဲဒီတော့ တကယ်ပဲ သီလဆိုတာကို ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ မခံယူရဘူးလို့ ပြောတာဟာ သီလပျက်မှာစိုးလို့ ပြောတာ ဖြစ်တယ်။ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝနဲ့ သီလဆောက်တည်ရင် အဲဒီအသိနဲ့ ဆောက်တည်တဲ့သီလဟာ ကိုယ်က ဆောက်တည်တဲ့သီလမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ရှေ့ဘဝ၊ နောက်ဘဝဆိုတဲ့ ငုတ်တိုင်ကို ကိုယ့်သီလဆိုတဲ့ လှေကလေး ချည်ဖို့ရန်၊ ကိုယ့်သီလက တကယ်လို့ ချည်ထားတာ မရှိရင် မျောသွားမှာဆိုတော့၊ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝဆိုတဲ့ ငုတ်တိုင်ကို ချည်ထားတာဖြစ်တယ်။

တကယ်တော့ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ ငုတ်တိုင်က မြင်လည်းမြင်ရတာလည်း မဟုတ်တာဆိုတော့ ရှေ့ဘဝနောက်ဘဝနဲ့ ချည်ထားတဲ့ သီလကလည်း မျောတာပါပဲ။ မျောချင်ရာကို မျောပါတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ တကယ်တော့ သီလဟာ ရှေ့ဘဝ

နောက်ဘဝ ငုတ်တိုင်နဲ့ ချည်လို့ကတော့ မြဲကို မမြဲနိုင်ပါဘူး။

တကယ်ကို အခု ငါ့ရဲ့ အနှစ်သာရဟာ ဒီသီလပဲဟာလို့ အဲဒီလိုမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါမှာ သီလကျိုးသွားရင် လက်ကျိုးသွားသလို ခါးကျိုးသွားသလိုပဲ။ လက်ကျိုးသွား ခါးကျိုးသွားရင် လူအလုပ်မဖြစ်တော့သလို သီလကျိုးသွားရင်လည်း ငါ လူအဖြစ်နဲ့ မတ်မတ်ရပ်လို့ မရတော့ဘူးလို့ အဲဒီလိုကို မိမိကိုယ်ကို မြင်ပြီးမှ ဆောက်တည်ဖို့ လိုပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် လူဆိုတာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး အကဲခတ်တယ်။ လူကဲခတ်တယ်ဆိုတာ လူကို အကဲခတ်တာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ အမှုကို အကဲခတ်တာ မဟုတ်လား၊ အမှုဆိုတာ သီလပဲ။ ဒီအမှုဟာ ခိုင်နေမာနေမှ ဒီအမှုဟာ ပျက်ချင်ပျက် ရှိချင်ရှိ နေမယ်ဆိုရင် ဒီအမှုကို စိတ်ချမရသလို ဒီလူကိုလည်း ဘယ်စိတ်ချရပါ့မလဲပေါ့နော်၊ အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်တာပေါ့။

လူတွေ လောကမှာ ဘယ်သူမှ စိတ်ချရတဲ့သူ မရှိပါလားလို့ ပြောရမလို ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ဒီရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝလေး မရှိရုံနဲ့ သီလ မပြည့်ပါဘူး၊ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝက သီလဆောက်တည်မှု မှားစေတာကို ဖြစ်စေလို့ ပယ်ခိုင်းတာသာ ဖြစ်တယ်။ သီလဆောက်တည်မှု မှန်အောင် အဲဒီ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝဆိုတဲ့ ငုတ်တိုင်နဲ့ သီလကို ချည်မထားအောင်လို့ဘဲ။

အဲဒီလို ချည်ထားရင် ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝဆိုတာကလည်း မြင်ရတာမဟုတ်တော့ သီလလည်း မျောချင်ရာမျော ဆိုတာမျိုး ဖြစ်တော့တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သီလကို ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝအမြင်နဲ့ ဆောက်တည်တာဟာ မှားစေလို့ ဘုရားက ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝကို မပြောဘူး၊ ငါမပြောဘူးလို့ ဟောတာဖြစ်တယ်။

ရှေ့နောက်ဘဝ ပြုတ်တာဟာ တရားရတာ မဟုတ်

မနေ့က အဲဒီကလေးတစ်ယောက်က ပြောတာမှာ ဟာ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ သူတို့လည်း ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝကို ဖြုတ်ပြတယ်။ ဖြုတ်ပြတော့ ပြုတ်တော့ ပြုတ်သွားတာပဲတဲ့။

ဒါပေမယ့် ဒေါသဖြစ်စရာဆို ဖြစ်လိုက်တာ၊ လောဘဖြစ်စရာဆို ဖြစ်လိုက်တာ၊
ဆဲစရာဆို ဆဲလိုက်တာပဲတဲ့။ အဲဒီလိုဖြစ်တယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ စိတ်လည်း မချမ်းသာရ
ပါဘူးတဲ့။ ငါလည်း တရားရတယ်လို့သာ ထင်တာ ဘာရတာလဲလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
လည်း သူက မေးတယ်တဲ့။

မဖြစ်ဘူး၊ ငါ ဘုန်းကြီးဆိုတော့ သွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး သွားကို တွေ့ဦးမှ
ဖြစ်မှာဆိုပြီး သူလာခဲ့တာတဲ့။ သူ ဒီမှာ နှစ်ညအိပ်သွားတယ်။ သူက တရုတ်ကလေး
မဟုတ်ပါဘူး။ ကုလားလေးတောင်များ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်ထင်တယ်။ သူ့နာမည်က ကိုလှမြင့်
တဲ့။ ဖိုးဆယ်လို့လည်းခေါ်တယ်တဲ့။

တကယ်တော့ လူတော်လေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လူတော်လေးလို့ ပြောရလဲဆိုရင်
သူဆယ်တန်းပဲအောင်တာ၊ သူ ဆယ်တန်းကို ပြန်ပြီး ကျူရှင်ပြနေတယ်။ ရှစ်တန်းတွေဆို
သူကျူရှင်က အကုန်အောင်တယ်တဲ့။ ကျောင်းသား (၂၅)ယောက်(၃၀)လောက်ရှိတယ်နဲ့
တူပါတယ်။

မင်း ဘယ်လိုပြသလဲလို့ မေးတော့ တပည့်တော် သင်တန်းကတော့
ဘယ်တတ်ခဲ့မှာတုန်းတဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်လေ့လာရတော့တာပေါ့တဲ့။ သင်ယူတဲ့အချိန်
တုန်းကတော့ ဒီလောက် မတတ်ခဲ့ဘဲနဲ့ အခုကျတော့ ကိုယ် ပြန်သင်ရတော့မယ့်ဆိုတော့
ကိုယ့်ဟာကိုယ် လေ့လာရင်း ပြန်အချိတ်အဆက်မိပြီး သင်ပြတတ်သွားတော့တာပါဘုရားနဲ့
သူ ဒီလို ပြောပါတယ်။

သူက ဘွဲ့လည်းမရတဲ့ ကျူရှင်ဆရာဆိုတော့ ဘယ်သူကမှလည်း အထင်မကြီး
ဘူးတဲ့။ မင်း ကျူရှင်က ပိုက်ဆံမရှိတဲ့သူတွေ လာတက်ကြတာလို့ သူများတွေက
ပြောကြတယ်တဲ့။ တကယ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်တဲ့။ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့သူတွေ လာတက်ကြ
တာကနေ နောက်တော့ ပြောရင်းပြောရင်းကနေ အောင်တဲ့သူတွေ ထွက်လာတော့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့
သူလည်း လာထားကြတာတွေထိ ဖြစ်လာတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ လူလေးက ကိုယ်ပိုင်
အရည်အသွေးလေးရှိတော့ တော်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။

ခဏက ပြောသလိုပဲ သူ့မှာ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ ပြုတ်သွားတယ်။ ရှေ့ဘဝ
နောက်ဘဝပြုတ်သွားပေမယ့်လည်း တရားက ဘယ်လို လုပ်ရမှာတုန်းဆိုတာ

သူမသိဘူးဖြစ်နေတာပေါ့။ ရှေ့ဘဝ၊ နောက်ဘဝ ပြုတ်တာကိုပဲ သူကတော့ တရားရနေတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်တယ်ပေါ့နော်၊ ပြုတ်တာက မပြုတ်သွားတာနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့တဲ့။

ဟုတ်တာပေါ့၊ မပြုတ်တုန်းကတော့ ကြောက်စရာတွေတို့၊ မက်မောစရာတွေ တို့ဆိုတာ တစ်ပုံကြီး ဖြစ်မှာမဟုတ်လား၊ ပြုတ်သွားတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီ အကြောက် အမက်တွေတော့ မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ဒီအကြောက်အမက်တွေနဲ့ ချည်ပြီးတော့ အကျင့်သိက္ခာကျင့်တာတို့တော့ မရှိဘူးပေါ့နော်၊ အခု လွတ်လပ်သွားပြီပေါ့၊ လွတ်လပ်သွား ပေမယ့် အကျင့်သိက္ခာဆိုတာလည်း ဘယ်လို ဆောက်တည်ရမယ်ဆိုတာလည်း သူက မသိဘူးလို့ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါကြောင့် ဘုန်းဘုန်းကလည်း ပြောပြရတယ်၊ အေး မဟုတ်ဘူးကလို့ မင်းဟာ အမြင်ဒဿနကို မင်းတို့က တရားလို့ ထင်တာကိုး၊ တကယ်က အဲဒီ အမြင်ဒဿနဟာ အကျင့်ကျင့်ဖို့ရန်အတွက် အမြင်မျှသာ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအမြင်တော့ ရှိပြီဆိုပေမယ့်လည်း အဲဒီအမြင်ကို လွှတ်ပြီး ကိုယ်ကအကျင့်ကို ကိုယ်စိတ်နဲ့ကိုယ် ကျင့်မှ မကျင့်တာဘဲ။

ပထမရှောင်ကြဉ်စရာက သတ်ခိုးလိမ်ကျူးမှု

အဲဒီလိုပြောတဲ့အခါမှာ သူ တော်တော်ကို သဘောပေါက်သွားတယ်လို့ သူပြောပါတယ်၊ တကယ်လည်း ငါးပါးသီလကို ကျင့်ကြရာမှာပဲလို့ ဒီလို ပြောရမှာပေါ့နော်၊ ဘုန်းဘုန်းကတော့ ငါးပါးသီလကို အဓိက ပြောတာဖြစ်တယ်၊ ငါးပါးသီလဆိုတာ ဂရုဓမ္မလို့ဆိုတဲ့ လေးတဲ့တရားသီလပဲ၊ အဲဒီ ငါးပါးသီလဟာ ကျင့်စရာ အဆုံးလားလို့ မေးရင် ကျင့်စရာရဲ့ အစပဲဖြစ်သေးတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့နော်။

တကယ်ကတော့ ငါးပါးသီလ ချိုးဖောက်စရာတွေ တွန်းလှန်ရတာလောက် မကဘူး တွန်းလှန်ရဦးမှာ၊ ငါးပါးသီလကို သတ်ပစ်တာက သောတာပန်ရဲ့ မဂ္ဂင်ကပဲ သတ်ပစ်တာ ဖြစ်တယ်၊ သောတာပန်ရဲ့ မဂ္ဂင်က ငါးပါးသီလတွေကို လုံခြုံနေပြီ မချိုးဖောက်တော့ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတော့ မကြားဘူးတဲ့ ကာမကုသိုလ်တွေ

မဖြစ်အောင် ဝေရာမဏိသီလ လုပ်ရမယ်။

ဒုတိယရှောင်ကြဉ်စရာက ကာမကုသိုလ်

ဒါဆိုရင်တော့ ဒီသီလကို မကြားဘူးတဲ့သီလလို့ ပြောရမှာပေါ့နော်၊ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုရင် ကာမကုသိုလ်တွေဆိုတာ တအား အပွားခိုင်းနေကြတာမဟုတ်လား၊ ကာမကုသိုလ်တွေ လုပ်ကြလုပ်ကြနဲ့၊ အဲဒီ ကာမကုသိုလ်တွေဟာ ပွားရမယ့်ကုသိုလ်တရား လားလို့ မေးရင် ပရိယတ် သမားတွေတိုင်း ပွားရမယ်လို့ပြောမှာပဲ။

ကာမကုသိုလ်ဟာ ပွားရမယ့်ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ကာမ ကုသိုလ်ဆိုတာ ပယ်ရမယ့်ဟာပဲ။ ‘ဒုက္ခံ တေဘူမကံ ဝဋ်’ ဆိုပြီးတော့ ဘုံသုံးပါး တရားတွေပဲ ဖြစ်သေးတယ်၊ ကာမကုသိုလ်တရားဟာ ပယ်ရမှာပဲ၊ ကာမကုသိုလ်တရားက ဘယ်လို အပြစ်ရှိလို့ ပယ်မှာတုန်းဆိုရင် အပြစ်တောင် မသိဘူးဖြစ်မှာပဲ၊ ကာမကုသိုလ်တရားသာ ပယ်ရမှာလားဆိုရင် ကာမကုသိုလ်တရားက သကဒါဂါမ်လောက်က ပယ်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

တတိယရှောင်ကြဉ်စရာက ရူပကုသိုလ်

သကဒါဂါမ်လောက်ကနေ ပယ်လိုက်တော့ သူ အနာဂါမ်ဖြစ်သွားမှာပေါ့နော်၊ သူ ဘာဆက်လုပ်ဦးမှာလဲဆိုရင် ရူပကုသိုလ် တရားကိုလည်း ပယ်တာ လုပ်ရဦးမှာ၊ ဥပမာ- ထွက်လေဝင်လေ ရှုတယ်တို့ဆိုတာ ရူပကုသိုလ်ပဲ၊ သူလည်း ဝေရာမဏိ ဝိရတီ လုပ်ရမယ့်သီလပဲပေါ့နော်၊ ဝိရတီလုပ်တယ်လို့ ဆိုတာဟာ ဝိရမိတဗ္ဗလို့ဆိုတဲ့ ရှောင်ကြဉ်တယ် ရှောင်ကြဉ်တယ်ဆိုတာ ရှောင်ကြဉ်စရာ အပြစ်အနာအဆာကို မြင်ရမှပဲ ရှောင်ကြဉ်နိုင်တာ၊ ရှောင်ကြဉ်စရာ အပြစ်အနာအဆာကို ပါဠိလို ‘ဝိရမိတဗ္ဗ’လို့ ခေါ်ရတာ ပေါ့။

ကဲ ထွက်လေ ဝင်လေ ရှုတာဟာ ရှောင်ကြဉ်ရမယ့်ပစ္စည်းလို့ဆိုရင် ထွက်လေဝင်လေ ရှုတာဟာ ဘယ်လိုအပြစ်ရှိလို့လဲလို့ ရှောင်ကြဉ်စရာ ‘ဝိရမိတဗ္ဗ’ကို ကိုယ်က ပြောရတော့မယ်၊ မြင်ရတော့မယ်၊ ရှောင်ကြဉ်စရာကို မြင်လို့ ရှောင်ကြဉ်စရာ

ကြီးပါလားလို့ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းကမှ ဟာ ဒါ ရှောင်ကြဉ်စရာကြီးပဲလို့ သိသွားပြီဆို ရင်တော့ သူက ရှောင်ကြဉ်သွားပြီပေါ့။

စတုတ္ထရှောင်ကြဉ်စရာက အရူပကုသိုလ်

ကာမကုသိုလ်ကို ရှောင်ကြဉ်စရာ ဘယ်လိုမြင်ရမတုန်း၊ ရူပကုသိုလ်ကို ရှောင်ကြဉ်စရာ ဘယ်လို မြင်ရမတုန်း၊ အရူပကုသိုလ်လည်း ရှောင်ကြဉ်ရမယ့် ဝဋ်သုံးပါးတရားပဲ။ အရူပကုသိုလ် ရှောင်ကြဉ်စရာက ရှောင်ကြဉ်စရာ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ၊ အရူပကုသိုလ်က ဖြစ်ပျက် မြင်တာ ဘယ်လို ရှောင်ကြဉ်စရာ ဖြစ်လို့လဲလို့ တစ်စက်မှ မသိကြပါဘူး။

ဟောဒီ သာသနာတော်မှာ ရှောင်ကြဉ်စရာဆိုလို့ရင် အကုသိုလ်တွေလောက်ပဲ ထင်နေကြတာ၊ တရားရတယ် တရားရတယ်ဆိုတာ ငါးပါးသီလလုံသွားတာလောက်ပဲလို့ ပြောချင်နေကြတာနော်၊ တကယ်တော့ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။

ငါးပါးသီလလေးပဲ ရှောင်ကြဉ်ရမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကာမကုသိုလ်လည်း ရှောင်ကြဉ်ရမှာ၊ ရူပကုသိုလ်လည်း ရှောင်ကြဉ်ရမှာ၊ အရူပကုသိုလ်လည်း ရှောင်ကြဉ်ရမှာ၊ အဲဒါတွေဟာ ဘုံသုံးပါးက ကံတရားတွေပဲ ဖြစ်တယ်၊ ဘုံသုံးပါးက ကံတရားတွေဟာ ဝဋ်တရားတွေပဲ၊ ဝဋ်တရားတွေဆိုတာ လည်ပတ်နေမှာပဲ၊ အခု အမြင့်ထဲကို ရောက်လိုက်၊ တော်ကြာ အခု အနိမ့်ထဲကို ရောက်လိုက်နဲ့ ရေထဲက ဝဲထဲကို ရောက်နေသလိုပဲ၊ ရေပဲလည်တာ မြင်ဖူးကြရဲ့လား မသိဘူး၊ ကျုပ်လည်း မြင်တော့ မမြင်ဘူးပါဘူး။

ဟို အညာကနေ ဝါးဖောင်တွေ ခုတ်လာကြတော့ မြစ်ကြောင်း ကနေ မျောလာကြတာပေါ့၊ အချို့ကတော့ ထင်းဖောင်၊ သစ်ဖောင်ပေါ့၊ ဗန်းမော်အထက်မှာ ပထမမြစ် ကျဉ်းရှိတယ်၊ စင်းခန်းက ဒုတိယ မြစ်ကျဉ်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ရွှေဘိုခရိုင် ကျောက်မြောင်းမှာ ရေဝဲရှိတယ်၊ ကျောက်မြောင်းနားမှာ တတိယမြစ်ကျဉ်းရှိတယ်။

အဲဒီ တတိယမြစ်ကျဉ်းမှာ ဝဲရှိတယ်၊ အဲဒီဝဲထဲများ ဖောင်ရောက်သွားရင် ဖောင်ကြီးက လည်နေတော့တာ၊ ဖောင်က အောက်ကို စုံမရတော့ဘူး၊ အဲဒီဝဲထဲမှာပဲ လည်နေတာတဲ့၊ အောက်မျောလိုက်တာ အောက်မရောက်ဘဲ အဲဒီဝဲထဲ ရောက်သွားရင်

အောက်မသွားတော့ဘဲ အထက်ပြန်တက်လိုက် အောက်ပြန်သွားလိုက်နဲ့ လည်နေ တော့တာတဲ့။

ဖောင်သမားတွေ ဘယ်လိုပြောလဲဆိုရင် ဝဲထဲများရောက်သွားပြီဆို ဖောင်ကြီးပစ်ထားပြီး ကမ်းပေါ် ထင်းတက်ခုတ်နေကြတယ်တဲ့။ ဝဲကအစ ဝဲနခမ်းကနေ လည်လိုက်တာ အဝိုင်းအကြီးကြီးပေါ့။ လည်ရင်းလည်ရင်းကနေ ကျဉ်းကျဉ်းသွားတယ်လို့ သိရတယ်။ ကျဉ်းရာကနေ ပြန်ပြီး လည်ရင်းလည်ရင်းနဲ့ အပြင်ဘက်ကို တွန်းထုတ်သလို ပြန်ဖြစ်ပြီး မှုတ်ဝဲဆိုတာမျိုး ဖြစ်တဲ့အခါ ဝဲရဲ့ ဖောင်ကို လည်တာက ကျယ်ကျယ်လာတဲ့ အချိန်မှာမှ ဖောင်ပေါ်တက်ပြီး အမြန်ပြန်ခတ်ထွက်ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောတာ သိရပါတယ်။

သူတို့ ပြောချက်အရ ဝဲဆိုတာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကြောင်း ပြောပါတယ်နော်။ ပြောချင်တာက အခု ဝဋ်ဒုက္ခကလည်း အဲဒီဝဲလိုပဲ။ အရူပကုသိုလ်ကို ပွားထားတဲ့သူကလည်း အကုသိုလ်ဆီကို ပြန်ရောက်တာပဲ။ အကုသိုလ်ဆီရောက် ရာကနေလည်း ကာမကုသိုလ်တို့၊ ရူပကုသိုလ်တို့ဆီလည်း ရောက်တာပဲ။ ဆိုလိုတာက ဒီ (၃၁)ဘုံမှာ လည်နေတာပေါ့နော်။

ဒီလူမှာက လူ့အဖြစ်ကလည်း လူကောင်းဖြစ်လိုက် လူဆိုးဖြစ်လိုက်နဲ့ အလှည့်အပြောင်းတွေ ဖြစ်နေမှာပဲလို့ ဒီလိုပြောရမှာပါ။ ဝဲလိုပဲပေါ့နော်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ကံတွေက ပယ်ရမယ့်ကံတွေပဲ။ အကုသိုလ်ကံတစ်ခုတည်းပဲ ပယ်ရမယ့်ကံမဟုတ်ဘူး၊ ငါးပါးသီလလိုဆိုတဲ့ အကုသိုလ်ကံကလေးလောက်ပဲ ပယ်တာမဟုတ်လား။

အကုသိုလ်ကံဆိုတာ သတ်တာဖြတ်တာ၊ ခိုးတာဆိုးတာတွေလည်း အကုသိုလ်ကံတွေ မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေကို မကောင်းဘူးလို့ လူတိုင်း သိနေတဲ့အရာ လောက်ပဲ ပယ်တယ်။ ပယ်စရာလို့ လူအများက ထင်နေကြတယ်။ ကောင်းတယ်လို့ ပြောနေကြရတဲ့ အလှူကြီးတွေ ပေးနေကြတာတွေ အဲဒါတွေလည်း ပယ်ရမှာတွေပါပဲ။

အဲဒါတွေ ပယ်ရမှာဆိုတော့ ဒါတွေက လူတိုင်း ကောင်းတယ်လို့ ထင်နေကြ တာဆိုတော့ မကောင်းဘူးလို့ ဘယ်လိုလုပ် ထင်မလဲ။ မကောင်းဘူးလို့ သိအောင်ထင်အောင် အတော်သိထင်ယူရမယ်။ အတော်ထင်ယူရမယ်ဆိုတာ တကယ်ကတော့ အဲဒါတွေဟာ မကောင်းတာ အမှန်ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် လူတွေကို မွဲကုန်စေတာ ဖြစ်တယ်။

လူကဖြင့် ဘာမှ ပစ္စည်းပစ္စယရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်လေးကျလို့ ဆယ်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်လောက်ရှိရင် သားလေးကလည်း မွေးထားတော့ သားလေးက အရွယ်လေးရောက်လာတော့ ရှင်ပြုရမှာနဲ့ သူတို့ လင်မယား လုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ အရင်းပြုပြီးတော့ လုပ်လိုက်ကြတာ အကြွေးတွေဘာတွေတင်ပြီး တော်တော်နဲ့ ပြန်ပြီး နုလန်မထူ လူမဖြစ်တော့ဘူးလို့ ပြောရမှာပါ။

နောက် အလုပ်ဆိုတာလည်း လုပ်လို့ မရတော့တဲ့အခါမှာ အဲဒီလိုနဲ့ တို့ မြန်မာပြည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ မွဲကြရတာ ဖြစ်တယ်၊ ပြောမယ်ဆိုရင် ကာမကုသိုလ်မှာ အပြစ်တွေ ရှိတယ်၊ ဒီထက်လည်း အပြစ်တွေ ရှိပါတယ်၊ အခုပြောတာလေးက အစွန်အဖျားလောက် ကလေးပဲ၊ ရူပကုသိုလ်ကလည်း အပြစ်ရှိတာပဲ၊ အရူပကုသိုလ် ကလည်း အပြစ်ရှိတာပဲ၊ မင်းတို့ မိဘတွေဆိုရင် ပိုအင်ဂါတရားတွေတို့၊ မိုးကုတ်တရားတွေတို့ လုပ်လိုက်ကြရတာ၊ ဘာဖြစ်သတုန်းကွနော်။

ဘာဖြစ်သတုန်းဆိုတာ တကယ်လို့ ဆယ်မယ့်သူမရှိရင် ငုတ်စိငုတ်စိနဲ့ ဒီအထဲပဲ မြုပ်နေမှာနော်၊ ဒီအထဲသာ ဆက်မြုပ်နေရင် ဘာမှကို ဟုတ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူကို ကြည့်ရင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံသဏ္ဌန်ကြီးနဲ့ သူ့အိမ်သွားကြည့်လိုက်ရင်တောင်မှ အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့သူက ဘာမှကို မပြုမပြင် နေတော့တာဆိုတော့ အိမ်ကလည်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်မှာပဲ။

ဟိုပစ္စည်းက ဟိုနေရာရောက်၊ ဒီပစ္စည်းက ဒီနေရာရောက် ဖြစ်မှာနော်၊ ဆိုလိုတာက ဒါ ရူပကုသိုလ်၊ အရူပကုသိုလ်တွေရဲ့ ဒဿနက ထွက်လာတာအရ ဖြစ်လာတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေလို့ ဒီလို ပြောရမှာပေါ့နော်၊ အဲဒီလို လူ့ဘဝမှာ ဘယ်ဟာ အဖတ်ဆယ်ရမယ်လို့ကို မသိဘူး ဖြစ်သွားမှာနော်။

လမ်းမဟုတ်တဲ့လမ်းဖြစ်လို့ရှောင်

အဲဒီလိုဆို လူ့ဘဝရဲ့ အမှန်တရားကနေပြီးတော့ လွတ်ထွက်သွားစေနိုင်တဲ့ အရာဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီလမ်းတွေဟာ မဟုတ်တဲ့လမ်းတွေပဲ ဖြစ်တယ်၊ ဒီမဟုတ်တဲ့ လမ်းတွေကို လူနှလုံးထားပြီးတော့ ကျင့်သုံးတာမျိုးကို ကြဉ်ပစ်ရမှာ၊ ရှောင်ပစ်ရမှာ၊

ဝေရာမဏိ လုပ်ပစ်ရမှာပေါ့ကွာ။

ဝေရာမဏိလုပ်ပစ်ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ဝေရာမဏိ လုပ်ရကောင်းမှန်းတောင် မသိကြဘူး၊ ဒါတွေက အကောင်းဆုံးတရားတွေလို့ ဒီလို မှတ်နေကြတာ မဟုတ်လားကွာ၊ ပြောမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ရှောင်ရမှာတွေက လူနဲ့ မတော်တဲ့ဟာတွေ ရှောင်ရမှာပဲ၊ လူ့ဘဝမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ဖြစ်စေနိုင်လောက်တဲ့ဟာတွေပေါ့၊ ဒါတွေကို ရှောင်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒါကို လူတွေ မသိဘူး၊ ငါးပါးသီလလောက်ပဲ ရှောင်ရမယ်လို့ ထင်နေကြ တယ်၊ ငါးပါးသီလလည်း ရှောင်ရမှာ အမှန်ပါပဲ၊ ရှောင်ရမှာ မှန်ပေမယ့် ကိုယ်က ရှောင်တာမဟုတ်ဘဲ ဘာသာတရားက အရှောင်ခိုင်းလို့ ရှောင်တာဆိုတော့ ခက်တော့တာပဲ။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အပြစ်အနာအဆာကို သိပြီး ရှောင်တာ မဟုတ်တော့ ရှောင်တာ ဘယ်တော့မှ အားမထွက်လာဘူး၊ အားထွက်တယ်ဆိုတာ ရှောင်တာမှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အသိဝင်လာမှ တကယ်ရှောင်တာမှာလည်း အားဝင်လာမှာ မဟုတ်လား၊ အခုတော့ အဲဒီလို အားမဝင်ကြဘူးလို့ ဒီလိုပြောကြပါစို့။

ရှေ့နောက်ဘဝ ဖြုတ်ပြီး တရားကျင့်မှ အမှန်

အဲဒီ အားမဝင်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ဆိုရင် ရှောင်တော့ ရှောင်နေကြတယ်၊ အဲဒီရှောင်တာတွေက အကြောက်နဲ့ရင်လည်း ရှောင်နေတယ်၊ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ အမက်နဲ့ရင်လည်း ရှောင်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝကို အဖြုတ်ခိုင်းတာ၊ ရှေ့ဘဝနောက်ဘဝ ဖြုတ်တာက ရှောင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ ဖြုတ်ခိုင်း တာဟာ ရှောင်တာမှာ မှားနေတဲ့ အရှောင်ဖြစ်မှာစိုးလို့ အဖြုတ်ခိုင်းတာပဲ ဖြစ်တယ်။

၊ အဲဒီတော့ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ ဖြုတ်တာနဲ့ပဲ တရားလုပ်နေပြီလို့ ထင်သွားတဲ့ ကလေးအတွက်ပေါ့နော်၊ ဒါအဲဒီလိုတော့ မလုပ်ကြနဲ့ပေါ့နော်၊ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝလည်း ရှောင်ပါ၊ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ အရှောင်မှာတင် ပြီးပြီးတော့ နေတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်ကျင့်ရတဲ့ တရားဟာ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ အမြင်နဲ့ ကျင့်နေတာမျိုး မဖြစ်ဘဲ ကိုယ့် ကိုယ်ပိုင်အမြင်နဲ့ တကယ် ငါ့ကိုယ်မှာ ဒီသီလ လိုကို လိုအပ်နေလို့ ငါလုပ်ရတာ

ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတာမျိုးပေါ့နော်။

အဲဒီလိုမျိုး အမြင်နဲ့ ကိုယ်ကျင့်ရမယ့်တရားကို ကျင့်ပါလို့၊ အဲဒီလို ကျင့်လို့ရှိရင်ကတော့ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ကကျင့်နေတာဖြစ်တဲ့အတွက် တိုးတက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီလို ဆိုလိုတာပေါ့နော်၊ တိုးတက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာက ကျင့်တဲ့သီလကနေပြီး အသိတွေ ထွက်လာပါလိမ့်မယ်။

ဥပမာ - သစ်ပင်စိုက်တာမှာ ဒီသစ်ပင် မသေဘူးလို့ဆိုရင် အတက်တွေ အခက်တွေ ထွက်လာတာ မဟုတ်လား၊ အတက်တွေ အခက်တွေ ထွက်လာပြီးတော့ သီးစရာ အသီးတွေ ပွင့်စရာ အပွင့်တွေ သီးပွင်းလာတာပေါ့၊ အခုလည်း သီလဆိုတဲ့ အပင်ကို ကိုယ်က စိုက်ပြီဆိုရင် ကိုယ်က ကြောက်လို့ စိုက်ရတာလည်း မဟုတ်၊ မက်မောလို့ စိုက်ရတာလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် အဲဒီ စိုက်တဲ့သီလက ရှင်သန်နေပြီးတော့ အခက်တွေ အလက်တွေ အပွင့်တွေ အသီးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီလို ဆိုလိုတာပေါ့နော်။

ခုနကပြောပြတဲ့ ဉာဏ်တွေ ရလာလိမ့်မယ်၊ ပုဗ္ဗနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်၊ အာသဝက္ခယဉာဏ်၊ ဟော့ ဒီသီလ ဆောက်တည်တာက အဲ့ဒါတွေ ရလာရမှာ၊ အဲဒီ အဘိညာဏ်တရားတွေ ပေါက်မလာဘူးဆိုရင် အဲ့ဒီ ဆောက်တည် ကျင့်သုံးတဲ့ သီလတရားက မဟုတ်သေးဘူးလို့ဘဲ ပြောရမှာပေါ့နော်။

သီလနှင့်စပ်တဲ့စကား ပြောပြလာလိုက်တာ ဒီလောက်ဆိုရင် ကိုယ်ကျင့်သုံးနိုင် လောက်ပါပြီ၊ ဒါလောက်နဲ့ပဲ သီလကထာကို နိဂုံးချုပ်ပါတယ်၊ ဒါလေးကို ဝမ်းမြောက်ကြ တယ်ဆိုလျှင် ဝမ်းမြောက်တာကို ဖော်ပြတဲ့အနေနဲ့ သာဓု(၃)ကြိမ်ခေါ်ပေးကြ။

သာဓု သာဓု သာဓုပါဘုရား။

ဓမ္မဝိဟာရီ ဘဒ္ဒန္တဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ
(ငါးဘွဲ့ရဓမ္မာစရိယ၊ဝိသိဋ္ဌပါကဋ)
နွေစံရာ အရိယဓမ္မသမဂ္ဂဥယျာဉ်
စိုးမိုးအိုင်ရွာ၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ်။
မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး
(၂၀၁၇)ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ(၃) ရက်

တို့တွေသိဖို့

‘ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာမှ နောထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာသို့ မပြောင်းရ’ ဆိုတဲ့

ပညတ်ချက် စည်းကမ်းဥပဒေ တစ်စုံတစ်ရာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး၊

ဗုဒ္ဓဘာသာသိတမ္မပိဋကဟာ လွတ်လပ်လိုသူတိုင်း၊ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်း သုံးနိုင်တဲ့ ပိဋကပဲ၊ ထေရဝါဒက ဖော်ထုတ်ထားတဲ့ ပိဋက မဟုတ်ဘူး၊ ထေရဝါဒပိုင်လည်း မဟုတ်ဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာသိတမ္မက အရိယဓမ္မ ညွှန်ပြချက် ဒေသနာပဲ၊ ပညတ်ချက်အာဏာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒေသနာတိုင်းဟာ အာဏာရှင်၊ ဥစ္စာရှင်၊ ပညာရှင် အစစ ဖိစီးမှုတွေက လွတ်လပ်ဖို့ အကျင့်အကြံပြု ချက်တွေချည်းပဲ၊ ဒါတွေကို အာဏာရှင် တစ်ပိုင်းအဖွဲ့အစည်း (ခေါ်) ဝန်ဂို လက်အောက်ရောက်ရင် အသက်ဝင်လှုပ်ရှား မရတော့တဲ့ သမိုင်းသက်သေကို ဖျောက်လိုက်ရဘူး။

သူတို့လက်အောက်မှာ ဘုံသုံးပါးဝင် ကံလေးမျိုးက လွတ်လပ်ပြီး နေနိုင်သူ တစ်ယောက်တစ်လေမျှ ပြစ်ရာမရှိဘူး၊ ဒါတွေကို နှလုံးနာ ပြနိုင်သူတောင် လုံးလုံး မရှိဘူး။

အဲဒီလိုသူတွေက ‘မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ’လို့ ပြောတာဟာ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ရွံ့ဗွက်ထဲက